

Svanučė

Glasnik Kristove Prisutnosti

SVANUĆE

Broj 11

Studen 2016

Hrvatsko izdanje Članci u ovom
broju uzeti su iz tekući broja
časopisa
„Svanuće“ na engleskom jeziku

*First-class postage paid at Rutherford,
NJ. Published by The Dawn Bible Students
Association, 199 Railroad Avenue, East
Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.*

Sent without cost overseas.
Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle
Almirante Brown 684, Monte
Grande C.P, 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute,
P.O. Box 402, Rosanna,
Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal
50088, Rio de Janeiro, RJ
CEP 20050-971

BRITISH ISLES: Associated
Bible Students, 102 Broad Street,
Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon,
British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18,
44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de
Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch
Bibelstudien- Vereinigung, Postfach
11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn),
199 Railroad Avenue, East Rutherford,
NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington,
#34, Serpentine Street, Richmond
Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora,
Associazione Studenti Biblici, Via
Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

“Ovako govori GOSPODIN”
2. Dio 2

Međunarodne Biblijske Studije

Sve će Postati Novo 18

Novi Jeruzalem 20

Žive Vode 22

Alfa i Omega 25

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Tko će Opstati? 28

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition

NOVEMBER 2016

First Issue published December 2013

Printed in USA

“Ovako govori GOSPODIN”

*„Sve provjeravajte; ono što je dobro, čvrsto držite.“
1.Solunjanima 5:21*

U PROŠLOMJESEČNOM izdanju “Svanuća” razmotrili smo, u 1. Dijelu našeg ispitivanja ovog predmeta, metode s kojima se možemo naučiti ispravno tumačiti Sveto Pismo, da nađemo jasno i skladno jamstvo što se tiče istinitosti učenja u koja vjerujemo. Koristeći te metode, mi smo postom istražili dugo držano učenje o trojstvu. Čineći to, mi smo utvrdili da ono ne zadovoljava kriterij “Ovako kaže GOSPODIN” zbog pogreški u prijevodu izvjesnih biblijskih redaka - pogrešaka koje su dobro dokumentirane od Biblijskih izučavatelja i komentatora. Mi smo također zapazili da se trojstvo ne slaže sa drugim važnim učenjima Biblije, kao što je otkupnina, i drugim učenjima koja pokazuju pravu prirodu “jedinstva” između Boga, njegovog Sina Krista Isusa, i posvećenih sljedbenika Krista, Crkve.

U 2. Dijelu našeg pregleda ove teme, mi ćemo pogledati na dva dodatna učenja tzv. Kršćanstva - vječno mučenje i “dan spasenja” - kako bi smo utvrdili njihovu vjerodostojnost, korištenjem istih metoda opisanih prošlog mjeseca. Kao iskreni istraživači Biblije, naša bi želja uvijek trebala biti da činimo ono što su činili plemeniti Berejci, koji “prihvatiše riječ sa svom spremnošću uma,” i “danomice istražujući Pisma je li to tako.” (Djela 17:11) Samo budemo li to činili moći ćemo

slijediti Pavlove riječi koje nalazimo u našem uvodnom retku - “sve provjeravajte.”

DA LI BIBLIJA NAUČAVA VJEČNO MUČENJE?

Čak i nepolobljivom zagovorniku tog učenja, ideja da biće može biti doslovno mučeno kroz čitavu vječnost izvan je shvaćanja i neizmjerno okrutna. Osim toga, pripisati izvor takve ideje Bogu svemira bilo bi ništa manje nego odvratno i nezamislivo. Međutim, bez obzira na urođenu odbojnost tog učenja, tvrdi se da ju mnogi Biblijski tekstovi podupiru. Citirajmo neke od redaka iz Biblije na kojima je to učenje temeljeno.

“I bit će mučen u ognju i sumporu u nazočnosti svetih anđela i u nazočnosti Jaganjca: dim njihove muke diže se u vijeke vijekova i nemaju počinka ni danju ni noću.” (Otkr. 14:10,11) “Zatim će i onima slijeva reći: “Odlazite od mene, prokleti, u oganj vječni pripremljen za đavla i njegove anđele.” (Mat. 25:41) “I đavo koji ih je zavodio bi bačen u jezero ognja i sumpora,...i bit će mučeni dan i noć u vijeke vijekova.” (Otkr. 20:10) “Stoga, ako te tvoja ruka ili noga sablažnjava, odsijeci ih i baci od sebe: bolje ti je ući u život hrom ili sakat negoli s obje ruke ili s obje noge biti bačen u oganj vječni. I ako te tvoje oko sablažnjava, iščupaj ga i baci od sebe: bolje ti je s jednim okom ući u život negoli s oba oka biti bačen u oganj pakleni.” (Mat. 18:8,9)

Ovo se čini savršeno dobrim tekstovima, i jasnim “ovako kaže GOSPODIN!” To su riječi koje je Isus izgovorio tijekom svoje zemaljske službe i kasnije, kao proslavljeni Gospodin, u dijelu svoje poruke date u viziji Apostolu Ivanu. Ovi retci čini se naučavaju vječno mučenje, no da li je to doista tako? Je li to ono što Bog uistinu govori kroz glasnogovornike svog ljubljenog

Sina, onog tko je patio i umro, “pravedan za nepravedne?” (1. Pet. 3:18)

ISPITIVANJE TOG UČENJA

Razmotrimo prethodno citirane Biblijske tekstove, koji su korišteni da uče kako Bog šalje zla ljudska bića u vječnu muku kao kaznu za to što se ne kaju i ne obraćaju njemu. Čineći to, ne trebamo misliti da je takvo proučavanje elementarno. Premda uvjereni da je učenje o vječnoj muci lažno i za Boga obeščašćujuće, može biti moguće da čak i zreo Istraživač Biblije ne može spremno objasniti Biblijske tekstove koji su korišteni da podrže to učenje.

Prvi Biblijski tekst koji je gore citiran kojeg se često koristi da se dokaže učenje o vječnom mučenju je Otkrivenje 14:10,11. Da parafraziramo, mnogi vjeruju da će nevjerna osoba o kojoj se ovdje govori biti mučena sa doslovnom vatrom i sumporom, i da će se to događati u prisutnosti svetih anđela i Janjeta, Krista Isusa. Osim toga, dim te vatre uzdizati će se k nebu zauvijek, i oni koje će zadesiti ta sudbina biti će mučeni dan i noć zauvijek.

Prvo pitanje na koje moramo odgovoriti je ovo: Da li se ovaj opis “vječne muke” slaže sa navedenim Božjim katakterom? Mi odgovaramo: ne, čak niti izdaleka, kao što ćemo potvrditi sa Biblijom. Stoga, mi dodatno odgovaramo da mora postojati neki drugi način tumačenja ovog Biblijskog teksta umjesto kao doslovnu izjavu činjenice. Kao prvo zapazimo da Biblija uči da je ljubav najosnovnije obilježje Božjeg karaktera - bit samog njegovog bića.

Navodimo jedan snažan primjer: “Bog je ljubav...Straha u ljubavi nema, nego savršena ljubav

izgoni strah: jer strah je muka.” (1. Ivan. 4:8,18) Neodvojivost između Boga i ljubavi naučavana je kroz i Stari i Novi Zavjet. Međutim, zapazimo posebno u ovim Ivanovim riječima, do u detalje ono što je bilo rečeno. “Strah,” je a ne Bog, ono što prouzročuje muku, kaže apostol, i “savršena ljubav,” kojoj je izvor Bog, “izgoni strah.” Ivan nam u stvari govori, da zbog toga što je “Bog ljubav,” da on nije u stanju mučiti svoja stvorenja. To je posve strano njegovom karakteru, suprotno njegovim mislima, i gnusoba za njega. Zaista, kao što crkvena povijest potvrđuje, upravo je suprotno bilo slučaj - stoljećima je “strah” od vječne vatre i sumpora uzrokovao “muku” u srcima milijuna ljudi, i dobrih i zlih. Bog nikada nije odobrio takav strah i muku!

Božje gledište o tom lažnom učenju potvrđeno je s njegovim riječima Izraelu. On im je izričito zapovijedio da ne slijede metode koje su poganske nacije oko njih prakticirali u obožavanju njihovih bogova. “Pazi na sebe da ne upadneš u zamku nasljeđujući ih,...jer su oni svojim bogovima činili sve ono što je gadost GOSPODINU, ono što on mrzi; jer čak su i svoje sinove i svoje kćeri spaljivali u ognju svojim bogovima.” (5. Moj. 12:30,31) Mi ovdje zapažamo da je praksa žrtvovanja ljudi u vatri bila posebno zabranjena pod Božjim Zakonom. Bilo je to “ono što je gadost GOSPODINU, ono što on mrzi!”

Izrael nije poslušao Božju zapovijed, i njegovo svjedočanstvo protiv njih kasnije je bilo zabilježeno od proroka: “Sagradili su i uzvišice Baalu, da spaljuju svoje sinove ognjem kao žrtve paljenice Baalu, što ja nisam zapovijedio, niti to rekao, niti mi je to na um palo.” (Jer. 19:5) Drugo svjedočanstvo protiv Izraela dano je nekoliko poglavlja kasnije, u kojem je Bog rekao: “I

sagradili su Baalove uzvšice...da svoje sinove i svoje kćeri provode kroz oganj Moleku; što im ja nisam zapovjedio, niti mi je na um palo da bi trebali činiti tu gadost.” (Jer. 32:35) Te odvratne i gnusne poganske prakse proizišle su ravno iz Sotoninog uma, ne od Boga. Njegov karakter ljubavi nikada ne bi oblikovao takav plan.

BOŽJE SVOJSTVO PRAVDE

U Svetom Pismu nam je rečeno o još jednom nepromjenjivom elementu Božjeg karaktera a to je pravda. “Pravednost i pravda temelj su prijestolja tvojega.” (Ps. 89:14 NS) Da li se vječno mučenje slaže sa Božjim karakternim svojstvom pravde? Među velikom većinom palog čovječanstva, najgroznije se zločine, u većini slučajeva, kažnjava smrću, a ne mučenjem. Čak i u slučajevima u kojima su iskrivljeni umovi nekih, u prošlosti i sadašnjosti, pribjegli brutalnom mučenju onih koje se smatralo “krivima” za nekakvo gnusno zlo, pretrpljena agonija često je bila kratka, sa nesvješću koja bi brzo usliijedila, zatim smrt, završavajući mučenje. Da li je razumno pretpostaviti da bi Bog ljubavi, jednakosti, i pravde, pribjegao praksama koje su daleko iznad onoga za što su sposobni najperverziji umovi palog čovječanstva? Mi odgovaramo - zasigurno ne!

Još jedno pitanje koje trebamo postaviti: Bi li bilo mudro onečistiti svemir sa zlim bićima, čak i onima u zatočeništvu, za vječnost? Mi ponovno odgovaramo - ne. Božji plan za poništenje sve zloće i zlih zauvijek sa nebesa i zemlje je posredstvom onog što Biblija naziva “druga smrt.” (Otkr. 20:10,14) To je daleko mudrija priprema, i također je dokaz Božje nepromjenive moći

nad silama zla. Budući nam je rečeno u Ps. 145:20 da “sve će bezbožnike zatrti,” Bog zasigurno neće držati bilo koga od zlih žive u mukama nakon što njegovo dopuštenje zla dođe kraju. Baš naprotiv, nama je jasno rečeno da će zli “biti kažnjeni vječnom propašću.” (2. Sol. 1:9) Vječno mučenje potpuno je van sklada sa Božjim svojstvima. Druga smrt - vječno uništenje - je druge strane, u potpunom skladu sa njegovim karakterom.

Bog je najavio kaznu za grijeh još prije nego je Adam sagriješio. To jednostavno trebala biti smrt, zaborav, odsutnost života: “zasigurno ćeš umrijeti.” (1. Moj. 2:17) To je ono što je Adam trebao očekivati da pretrpi ako sagriješi - ništa više niti manje nego smrt. Bi li bilo pravedno s Božje strane da objavi kaznu kao smrt, i nakon što je grijeh bio počinjen da promjeni svoje razmišljanje i osudi grešnika na vječno mučenje? Takav bi postupak bio veoma nepravedan, i čak nije prihvatljiv niti na sudovima koje su pali ljudi postavili. Pavao navodi stvar vrlo jasno: “Jer plaća za grijeh je smrt” - ne vječna vatra, sumpor, ili mučenje. (Rim. 6:23)

NIJE U SKLADU S BOŽJIM PLANOM

Osim što ne prolazi ispit Božjih karakternih svojstava, učenje o vječnom mučenju ne slaže se ni sa Biblijskim svjedočanstvom što se tiče Božjeg plana, koji je usredotočen na učenje o otkupnini. Isus, moćno duhovno biće, napustio je nebesko područje i došao na zemlju kao čovjek da preuzme kaznu za grijeh. Ako je Adamova osuda bil vječno mučenje, i Isus zauzeo Adamovo mjesto, Isus je zacijelo morao trpjeti mučenje zauvijek da bi bio zamjena za Adama. Mi znamo da to nije istina, zato što je Isus bio podignut iz mrtvih trećeg

dana na mjesto časti odmah do samog Oca. Adamova presuda, jasno navedena prije njegovog pada, i izvršena na kraju 930 godina na ovoj zemlji, bila je smrt. Isus je umro da plati kaznu - savršeni je život bio dan za izgubljeni savršeni život - kao otkupna cijena. (1. Tim. 2:5,6; Hebr. 2:9; Rim. 5:18; 1. Kor. 15:45)

Osim otkupnine, Božji je plan također naveo u Svetom Pismu pružanje prilike za obnovu svega čovječanstva u savršenost i sklad s Bogom ovdje na zemlji. O tim “vremenima obnove svega,” Petar kaže, Bog je “govorio na usta svih svojih svetih proroka od postanka svijeta.” (Djela 3:21) Mučenje velikog dijela čovječanstva vječno nespojivo je sa Petrovim riječima što se tiče Božjeg plana za obnovu zemlje, i svih koji su ikada živjeli na njoj.

DOSLOVNO ILI SIMBOLIČNO?

Vraćajući se ponovno riječima koje smo ranije citirali iz Otkr. 14:10,11 mi postavljamo daljnje pitanje kao pomoć u određivanju što ti reci zaista naučavaju: Je li taj odlomak iz Otkrivenja doslovan ili simboličan u svom značenju? Mi odgovaramo da je visoko simboličan. Otkrivenje je knjiga simbola. Kao što čitamo u prvom retku 1 poglavlja, “ono što će se uskoro dogoditi” bilo je “u znakovima pokazano” Ivanu. (Prijevod Novi Svijet) Kroz cijelu ovu simboličnu knjigu, informacija je bila prenešena Ivanu kroz znakove i simbole.

Četrnaesto poglavlje Otkrivenja, poput cijele knjige, prepuno je simbola. U recima 1-4 imamo “Jagnje,” simbol Krista, kako stoji na “gori Sion,” koja predstavlja njegovo nebesko kraljevstvo. Zatim tu je “tutnjava jakog groma,” simbol kontroverze, prevrata i

nevolje. “Harfisti” sviraju i pjevaju “novu pjesmu,” skladno objavljujući radosne novosti o obnovi. Tu je “prijestolje,” simbol autoriteta i vladarstva. Zatim tu su “zvijeri,” “starješine” i “djevice,” svi imaju simboličan značaj.

U 8 nam je retku rečeno da je “Babilon pao,” koji je jednom bio “veliki grad.” To je također simbolično. Babilon znači “zbunjenost,” i predstavlja zbunjujuća vjerska učenja lažnog crkvenog sistema kojeg je Sotona uspostavio nakon što su apostoli umrli. Te se riječi odnose na vrijeme kada ti sistemi budu “pali” sa položaja moći i dominacije koje su nekada imali nad čovječanstvom. “Zvijer i njen lik,” spomenuti u 9 retku, takođe predstavljaju aspekte tog sistema Babilona velikog koji je osiromašio društvo i ispunio zemlju sa lažnim učenjima.

S tom pozadinom, mi smo se u stanju baviti sa pravim značenjem Biblijskog teksta kojeg razmatramo. U recima 9 i 10, anđeo, ili glasnik, kaže: “Ako se tko pokloni zvijeri i liku njezinu i primi žig na čelo ili na ruku, on će također piti vino gnjeva Božjega, koje je natočeno u čašu srdžbe njegove.”

Ovdje nam se skreće pažnja na još nekoliko simbola. Prvi je “žig,” ili identifikacija onih koji su u skladu sa zvijeri ili njenim likom. Činjenica da je žig na “čelu” - utječe na njihovo razmišljanje - i na “ruci” - ukazuje na njihove postupke ili djela - je značajna. Žig na “čelu” podrazumijeva mentalni pristanak, čak i ako je samo pasivan; žig na “ruci” podrazumijeva aktivnu suradnju. Ti će, kaže Božji glasnik, piti “vino Božjega gnjeva,” iz “čase srdžbe njegove.” To pokazuje da će oni koji nastoje produžiti te sisteme osjetiti očitovanje Božjeg negodovanja. Oni će također na koncu

prepoznati da ih je on odbacio, biti će prisiljeni piti gorku dozu kada ih budu vidjeli kako se raspadaju, baš kao što se počinje događati u naše vrijeme.

Kada razmišljamo o gornjoj listi mnogih simbola sadržanih u Otkr. 14:1-10, bilo koji pokušaj primjeniti ih doslovno bio bi veoma zbunjujuć, i sprječio bi nas u tome da dobijemo pouku koju nam Gospodin želi dati. Isus nije doslovno janje; doslovna zvijer nije obožavana; i nema doslovni lik. Doslovni žigovi nisu napravljeni na doslovnim čelima ili rukama. To su sve simboli, koji, kada ih se ispravno protumači, predstavljaju duboke istine koje nam govore o važnim događajima prošlosti, sadašnjosti, i onih iz bliske budućnosti.

Sada dolazimo do dijela iz Otkr. 14:10,11, koji navodi da će oni koji obožavaju zvijer i njen lik piti vino Božjeg gnjeva iz čaše njegove srdžbe - jasna izjava puna simboličnih termina. Međutim, od ovog mjesta pa nadalje, mnogi inzistiraju da simbolizam prestaje, i da ostatak teksta iznenada zahtijeva doslovno tumačenje - naime, da će svi oni koji obožavaju zvijer ili njen lik biti doslovno mučeni sa vatrom i sumporom, i da će se dim njihovog mučenja uzdizati do neba zauvijek. Nadalje se tumači da se ta doslovna kazna primjenjuje na sve zle na zemlji, iako se redak obraća samo onima koji obožavaju zvijer i njen lik.

Da nadalje ilustriramo poteškoću doslovnog tumačenja ovog dijela teksta, mi zapažamo da on kaže da se mučenje događa “u nazočnosti Jaganjca.” Ako je mučenje sa vatrom i sumporom doslovno, tada i janje mora biti doslovna životinja. Sa kojim autoritetom mi možemo reći da je jedno doslovno a drugo simbolično, budući da se o njima govori u istoj rečenici. Ako je

jedno doslovno, tako mora biti i drugo. U ovom slučaju, očito je da, baš kao što se zvijer i druge termine logički može razumjeti jedino kao simbole, mučenje s vatrom i sumporom je slično tome simbolično. U svjetlu prethodne diskusije, mi vjerujemo da je itekako razumno zaključiti da su izrazi sadržani u tim recima, u njihovoj cijelosti, simbolični a ne doslovni.

DRUGI TEKST RAZMOTREN

Kao što je ranije citirano, drugi redak koji je citiran kao dokaz stvarnosti vječnog mučenja je Matej 25:41, u kojemu Isus govori o nekima koji odlaze u “vječnu vatru.” Ovaj je redak dio Isusove usporedbe o ovcima i jarcima - ponovno simbolični nazivi - i opisuje njihov pojedinačan sud na kraju Kristovog zemaljskog kraljevstva. (reci 31-46) Zapazimo kao prvo da nijedna doslovna vatra ne gori stalno, čuvajući živim ono što je usred nje. Kao primjer, vatra će proždrijeti komad drveta, i zatim prestati. Komad drveta je zauvijek uništen. Nije sačuvan da stalno gori. Stoga je, u ovom tekstu, vatra prikladno korištena kao simbol uništenja - druge smrti - iz kojeg više neće biti uskrsenja. (Otkr. 21:8)

Mi također zapažamo, da je u ovom slučaju vatra bila “pripravljena za đavla i njegove anđele.” Sveto nas Pismo točno obavještava o tome što će se točno desiti đavlu. Nama je rečeno da će kroz svoju smrt kao čovjekov Spasitelj i Otkupitelj, Isus biti u stanju da, u vrijeme određeno Božjim planom, “uništi onoga koji je imao moć smrti, to jest đavla.” (Hebr. 2:14) Ovdje imamo potvrdu činjenice da je vatra simbol potpunog uništenja, i Sotonin kraj će biti vječni zaborav - on više neće postojati. Kakav je to slavan izgled!

DRUGI SIMBOLI

Treći tekst koji je ranije citiran je Otkr. 20:10, u kojemu Ivan vidi u viziji đavla “bačenog u jezero ognja i sumpora,” da bi bio mučen zauvijek. Mi ponovno sugeriramo da je jedino razumno tumačenje ovog retka simbolično. Sumpor je jedan od najdestruktivnijih poznatih elemenata. Zajedno s vatrom, on simbolizira potpuno uništenje. Slično tome, “jezero” koje ne sadrži vode, teško da se može uzeti doslovno. Jezero o kojem se govori u ovom retku simbolizira činjenicu da će konačno uništenje Sotone biti poznato i shvaćeno od svega čovječanstva.

Slično tome, mučenje “dan i noć u vijekove vijekova” je simbolično. Korijen riječi u Grčkom iz koje je “mučenje” prevedeno znači “kamen kušač.” (Thayer’s Greek Definitions) Uništenje Sotone, đavla, biti će vječni “kamen kušač” za čovječanstvo. Oni će se zauvijek sjećati grijeha, patnje, i smrti koje je on nanio svim ljudima, i njegovog konačnog nestanka u vječnoj sramoti i zlom glasu. Izaija proriče o vremenu kada će čovječanstvo simbolično pokazivati prstima na Sotonu - koji se je jednom zvao Lucifer - s prezirom za sve što je nanio čovječanstvu kroz svoje zavodničke, podmukle postupke, počev s Adamom i Evom, pa sve do kraja sadašnjeg zlog svijeta. (Iza. 14:12-17) Zasigurno, to će biti vječni kamen kušač za čovječanstvo, i oni nikada više neće imati bilo koju želju niti simpatiju prema zlu.

Na kraju ćemo razmotriti retke koji su bili citirani ranije iz Mateja 18:8,9. To su Isusove riječi. On govori o našem odsjecanju ruke ili noge, ili čupanju našeg oka, ako nas ti dijelovi tijela sablažnjavaju. On nadalje navodi da bi bilo bolje ići kroz život sa samo jednom rukom, nogom, ili okom, nego imati dvoje od

toga, samo da bi na koncu bili bačeni u vječnu vatru. Da li je Isus zagovarao samoozljeđivanje? Zasigurno ne - baš naprotiv on je liječio ljude, i vraćao im paralizirane ruke i noge. Mi stoga moramo ponovno zaključiti da su ovdje korišteni simbolični idiomi da bi se prenijela pouka. Sveto Pismo jednostavno i snažno naučava da je za Kršćanina bolje odsjeći ili eliminirati iz svog života, stvari koje su mu drage a simbolizirane sa rukom, nogom, ili okom ako bi ga one spriječile da ugađa Bogu. Takva eliminacija dragocjenih želja ili posjeda bila bi daleko bolja nego doživjeti neuspjeh Božjeg poziva, ili izgubiti vječno postojanje u drugoj smrti.

Kao što smo vidjeli u našem razmatranju ovog predmeta, vječna vatra znači vječno uništenje. Utvrdili smo što Bog želi da mi razumijemo iz njegove Riječi, i što sačinjava potpuno "ovako govori GOSPODIN." Ta nas tumačenja u potpunosti zadovoljavaju. Ona se slažu sa otkupninom, i u potpunom su skladu sa Božjim planom za čovjekovo spasenje. Ona se slažu sa Božjim svojstvima Pravde i Ljubavi, i prouzročuju da ga hvalimo i obožavamo - ne iz straha - nego zato što razumijemo njegov pravedan i nepristran karakter.

DA LI ĆE SPASENJE BITI MOGUĆE U BUDUĆNOSTI?

Mi ćemo sada razmotriti učenje u koje vjeruje većina tobožnjih Kršćana da nema buduće prilike za spasenje - da je ona ograničena samo na ovaj život. Jedan Biblijski redak koji je korišten za potporu tog učenja je Pavlova izjava: "Evo sada je trenutak prihvatanja, evo, sada je dan spasenja." (2. Kor. 6:2) Vjerovati da ovaj Biblijski redak kaže da je sada jedino prihvatljivo vrijeme za spasenje znači dodavati misao

koju Pavao nije uključio u taj redak. Osim toga, takva ideja je suprotna Božjem glavnom svojstvu ljubavi. Milijarde su živjele i umrle bez da su ikada čuli za ime Isusa Krista, u kojem jedinome, kaže Biblija, nalazimo spasenje. Petar je, govoreći o Isusu, rekao, "I nema ni u kome drugome spasenja: jer nema pod nebom drugoga imena po kojemu se moramo spasiti." (Djela 4:12)

Milijuni također nisu bili u stanju zbog mentalne bolesti ili nestabilnosti, ili nedostatka prosudbe, razumjeti poruku spasenja. Mnoštva su bila zaslijepljena od Sotone, kneza ovog svijeta, do te mjere da ne mogu razabrati istinu od zablude. Svi ti ljudski životi nisu bili potrošeni u Božjim očima. Pavao je naveo da je Božja volja - njegova želja - "da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine." (1. Tim. 2:4) Kada Bog nešto želi, on ima i moć i mudrost da to ostvari.

Ideja da je sadašnji život jedini dan spasenja - što redak kojeg razmatramo uopće ne govori - nije u skladu sa učenjem o otkupnini. Budući da je Krist umro kao "otkupnina za sve," svi moraju imati priliku za život. (1. Tim. 2:6) Da svi moraju biti spašeni od Adamske smrti temelj je učenja o otkupnini. To je Božja priprema, ali u ovom životu, samo je relativna nekolicina imala blagoslov da prime potpunu, besplatnu priliku za spasenje.

Vjerovanje da ovaj život pruža jedinu šansu za spasenje nije u skladu sa još jednim važnim obilježjem Božjeg plana. Buduća prilika je jasno naučavana u Djelima 3:21, koji redak govori o "vremenima obnove svega, što je od postanka svijeta govorio Bog na usta svih svojih svetih proroka." Stoga, tumačenje da je spasenje dostupno jedino prije smrti ne može biti

ispravno, zato jer niječe svjedočanstvo svih Božjih svetih proroka.

RAZUMIJEVANJE BIBLIJSKOG TEKSTA

Što je prema tome mišljeno u 2. Korinćanima 6:2 sa riječima “prihvatljivo vrijeme” i “dan spasenja”? Pavao ovdje citira iz Izaije, jednog od Božjih “svetih proroka.” U Izaijinom prororočanstvu, riječi “prihvatljivo vrijeme” i “dan spasenja” su korišteni u 49:8. Neodređeni članci koji su korišteni u tekstu daju u potpunosti drugačiji smisao odlomku nego određeni član kojeg su neki prevoditelji pogrešno koristili u Pavlovom citatu iz Izaije. Dakle oni su naveli “Dan Spasenja” a ne kao što je trebalo “dan spasenja.” Taj mali detalj potpuno mijenja razumijevanje tog retka. Postoji “dan” spasenja sada, i “dan “ spasenja koji će doći. Izaijino prororočanstvo, iz kojega Pavao citira samo jedan mali dio, potvrđuje to razumijevanje. Ukazujući opet na Izaiju 49:8, prorok navodi da će oni koji su bili vjerni tijekom prihvatljivog vremena i “dana spasenja,” biti tada korišteni da blagoslove čovječanstvo posredstvom “saveza narodu,” i da “utvrde zemlju,” i naslijede njene “opustjele baštine.” Takav način izražavanja ne bi imao smisla ako bi bila samo jedna prilika za spasenje.

Ta dva dana spasenja su poduprta sa dva Biblijska retka. Matej 7:14 glasi: “jer uska su vrata i uzak je put koji vodi u život i malo ih je koji ih nalaze.” To opisuje sadašnji uski put žrtve, na kojega su stupili posvećeni Kristovi sljedbenici. Jedino nekolicina, “malo stado,” odvojeni od svijeta, nalaze taj put u život, i slijede ga do smrti. (Luka 12:32) Ta vjerna nekolicina, kaže Pavao, “postojanošću u dobrim djelima traže slavu i čast i besmrtnost, život vječni.” (Rim. 2:7) To je

složeno i ograničeno spasenje, kojega će odgovarajuća nagrada biti božanska priroda. (2. Pet. 1:4)

Izaija 35:8 govori o drugom “danu” spasenja, koje će biti ponuđeno svem preostalom čovječanstvu tijekom Mesijanskog kraljevstva. “Povišena cesta,” ne uski put žrtve, “bit će ondje,” kaže Izaija. “I zvat će se Put svetosti; nečisti neće njime proći, nego će biti za njih: putnici, premda bezumni, neće na njemu zabludjeti.” To je put u ljudsku savršenost i vječni život na zemlji, obećan svima koji će biti spremni i poslušni u taj kraljevski “dan spasenja.” Kakav je veličanstveni plan Bog osmislio! To nije sumoran izgled velike većine čovječanstva nespasenih i vječno osuđenih. Umjesto toga, to je divna vizija svakog pojedinca koji je bio spašen od smrti, i zatim mu dana prilika, pod idealnim uvjetima, da postigne ljudsku savršenost i vječni život ovdje na zemlji. To se uistinu slaže sa Božjim karakterom. To je u skladu sa njegovim planom, i usklađeno je sa učenjem o otkupnini.

SAŽETAK

U ovom dvodijelnom članku, mi smo predstavili samo tri od mnogih učenja u koja mnogi vjeruju a kojima nedostaje ispravno utemeljeni “ovako govori GOSPODIN.” Pojedincu koji nije upoznat sa Božjim planom spasenja, to izgleda kao da se temelji na nepobitnim Biblijskim temeljima.

Zadržimo Božji plan spasenja uvijek svježim i važnim u našim mislima i srcima. Čineći to, mi ćemo upoznati njegove pripreme i namjere temeljito, i bilo koje pogrešno tumačenje Svetog Pisma odmah će nas uzbuniti. Mi ćemo ga prepoznati kao lažno, zato što nije u skladu sa onim čemu nas je Biblija, u svojo cjelosti,

poučila. Jedino takvim “ispravnim razlaganjem riječi istine,” mi možemo imati “ovako kaže GOSPODIN” za ono što vjerujemo. (2. Tim. 2:15)

Ključ za razumijevanje Svetog Pisma

BOŽANSKI PLAN VJEKOVA

Svi ljudski planovi propadaju, ali Bog ima plan! To je utješna činjenica uvijek iznova naglašena u najraširenijoj knjizi na svijetu, u Bibliji.

Zašto samo nekolicina doista slijedi Isusova učenja? Zašto se pogani nisu preobratili na Kršćanstvo? Što je kraj svijeta i kada će doći? Što je Sudnji dan i kada ga možemo očekivati? Koje je proročansko značenje sadašnjih kaotičnih zbivanja u svijetu?

To su samo neke od tema u knjizi „Božanski Plan Vjekova.“ Napisana je prije više od jednog stoljeća, no dostigla je nakladu više od osam milijuna na više od 30 jezika. Sadrži više od 350 stranica.

Za više informacija obratite se na donju adresu:

email: info@istrazivacibiblijeuHrvatskoj.com

Sve Će Postati Novo

Ključni redak: „*I reče onaj koji sjedi na prijestolju: Evo, sve činim novo. I reče mi: Piši; jer su te riječi istinite i vjerne.*“
Otkrivenje 21:5

Izabrani tekst:
Otkrivenje 21:1-8

DA BI SVE moglo postati novim podrazumijeva da staro najprije mora proći. U našoj pouci to je pokazano u riječima koje upravo prethode našem Ključnom Retku. “I obrisat će im Bog svaku suzu s očiju; i neće više biti smrti, ni tuge, ni jauka, ni boli više neće biti: jer ono prijašnje je prošlo.” (Otkr. 21:4)

Apostol Ivan, poučen čudesnom vizijom, piše o nekima od čudesa dolazećeg raja Božjeg Kraljevstva. Velik dio onoga što je vidio i izvjestio bilo je u simbolima. Mi možemo razumjeti mnogo od toga zato što je sada “pravo vrijeme” za razotkrivanje toga, kroz vodstvo Božjeg Svetog Duha. (Ivan 16:13) S obzirom na našu pouku, uzvišeni je Gospodin također govorio, o vremenu kada će sve stvari postati novima, poistovjećujući ih sa uvjetima u Edenskom raj u prije neposlušnosti naših praroditelja. On navodi da će u taj novi dan tamo biti “stablo života, koje je usred raja Božjega.” (Otkr. 2:7)

Sjećamo se da je u Edenu, bilo mnogo drveća koje je pružalo životno podržavajuću hranu za Adama i Evu, naglašeno sa “stablom života.” Međutim, također usred vrta je bilo “stablo spoznaje dobra i zla,” sa kojega

je čovjeku bilo zabranjeno jesti, čak ga i dotaknuti, inače će zasigurno umrijeti. (1. Moj. 2:9,16,17; 3:3) Uzimajući s tog stabla, naši su praroditelji, i svo čovječanstvo od tada, počeli stjecati “spoznaju” o posljedicama zla.

Međutim, “stablo života,” je i dalje žarišna točka Božjeg plana. Obećanje našeg Gospodina je da će pobjednici ovog doba imati prvu priliku uzeti s tog drveta. Oni su to u stanju činiti zato što su postali “mrtvima grijehu,” i hodaju u “novosti života.” (Rim. 6:2,4,11) U Božjem kraljevstvu, pod Kristovom vladavinom, svijetu će također biti dana ta prednost. Isus je na to ukazao kada se je obratio lopovu na križu: “Zaista, kažem ti danas” - iako ćemo mi sada obojica pretrpjeti smrt - u određeno vrijeme, “bit ćeš sa mnom u raju.” (Luka 23:43 NS)

Petar opisuje uvjete tog određenog vremena kao “nova nebesa i novu zemlju.” (2. Pet. 3:13) To se ne odnosi na doslovna nebesa i zemlju, nego na novi poredak vjerskog i civilnog društva. Nova nebesa i zemlja “će sve učiniti novim” zato što će njima upravljati Krist i proslavljena crkva - članovi njegovog tijela. To će biti u oštroj suprotnosti sadašnjim nebesima i zemlji, kojima vlada Sotona, “knez ovog svijeta,” čiji utjecaj “sada djeluje u [kroz] djeci neposlušnosti.” (Ivan 12:31; Efež. 2:2)

Kada je Ivan vidio u viziji dolazak “novih” stvari, on je također zapazio “ni mora više nema.” (Otkr. 21:1) Ovdje opet, ovu misao ne trebamo uzeti za doslovno. “More” je simbol masa ljudi u nemirnom i nestabilnom stanju. Koliko je to samo bilo istinito za sadašnja nebesa i zemlju pod Sotoninom vladavinom. Međutim, pod Božjim novim uređenjem, obnovljeni društveni poredak biti će toliko pravičan i skladan da

čovječanstvo više neće biti poput mora - nemirno i uzburkano sa nezadovoljstvom. Mi čeznemo za vremenom kada će Bog “sve učiniti novim.”

Pouka dva

Novi Jeruzalem

***Ključni redak: „I ne vidjeh hrama u njemu: jer Gospodin Bog Svevladar hram je njegov, i Jaganjac. I ne treba gradu sunca ni mjeseca da u njemu svjetle; jer slava ga je Božja obasjala i svjetlo mu je Jaganjac.“
Otkrivenje 21:22, 23***

***Izabrani tekst:
Otkrivenje 21:9-14, 22-27***

KADA PROUČAVAMO Bibliju, mi nalazimo mnoge slučajeve u kojima je grad korišten da simbolizira, ili predstavi, autoritet vladavine. Na primjer, Babilon, koji je stoljećima ranije bio moćan grad i središte Babilonskog Carstva, korišten je simbolički u Ivanovoj viziji da predstavi otpadničku crkveno državnu vladavinu koja je trebala ustati. O

njemu se govorilo kao o “onom velikom gradu koji vlada nad zemaljskim kraljevima.” (Otkr. 17:5,18)

S druge strane, “Novi Jeruzalem,” predmet današnje pouke, korišten je kao simbol koji označava novu duhovnu vladavinu dolazećeg Mesijanskog Doba. (Otkr. 21:2) Porijeklo te vladavine nije na zemlji, niti ju je razvio čovjek. Ivan je u viziji vidio “sveti grad...kako silazi s neba od Boga.” Njeno je porijeklo duhovno u svakom smislu riječi, dolazi izravno od Boga. Isus nas je učio moliti se za tu dolazeću vladavinu, “Neka dođe

kraljevstvo tvoje. Neka bude volja tvoja, kako na nebu tako i na zemlji.” (Mat. 6:10) Naš je Gospodin s time priznao svoju vjeru u obećanje da će u određeno vrijeme božanski imenovana vladavina biti uspostavljena na zemlji.

Ivan nadalje objavljuje da je u svojoj viziji vidio novi Jeruzalem “opremljen kao mladenka ukrašena za svog muža.” To nas podsjeća da će se nova vladavina budućnosti sastojati od više od jednog vladara. Apostol Pavao kaže o tom vremenu da će Krist Isus i njegovi vjerni sveci “suditi svijetu u pravednosti.” (Djela 17:31; 1. Kor. 6:2) Ti su “sveti” sada bili izabrani temeljeno na njihovoj vjernosti, do smrti, dok “trpe s” Kristom, tako da bi također bili “proslavljeni zajedno” s njim. (Otkr. 2:10; Rim. 8:16,17) U svom izvještaju, Ivan vidi te proslavljene svece kada ga anđeo poziva, “Dođi, pokazat ću ti mladenku, ženu Jaganjčevu. I odnese me u duhu na goru veliku i visoku i pokaza mi taj veliki grad, sveti Jeruzalem, gdje silazi s neba od Boga, sav u Božjoj slavi. Njegov sjaj bijaše poput najdragocjenijega kamena, to jest poput kamena jaspisa, čist kao kristal.” (Otkr. 21:9-11)

Ne trebamo misliti o tom gradu da se sastoji od doslovnih građevina načinjenih od kamena koji silazi s neba na zemlju. Da potvrdimo da je to simboličan jezik, mi se sjećamo Petrovih riječi, da se one koji su u sadašnje vrijeme bili razvijeni da budu dijelom tog “svetog grada” smatralo “živim kamenjem,” sa Isusom Kristom kao “glavnim kamenom ugaonim” tog duhovnog uređenja. (1. Pet. 2:4-7) Bez obzira na različite simbole korištene u Svetom Pismu, Novi Jeruzalem neće biti vidljiv prirodnom oku. Međutim, imat će zemaljske predstavnike, “kneževe po svoj

zemlji,” i kada započne djelovati, cijeli će svijet postati svjestan činjenice da je ustanovljena nova vladavina. (Ps. 45:16) Biti će to vlada ljubavi, jednakosti, i mira, i donijet će blagoslove svima koji žele slijediti njene ravedne zakone.

Naše je razumijevanje da svijetlo sunca i mjeseca, o kojima se govorilo u našem Ključnom Retku, označavaju sadašnje sunčevo svijetlo Evanđeoske poruke i reflektirajuće mjesečevo svijetlo Starozavjetnih predlika i sjena. Međutim, u novom Jeruzalemu, “slava Božja...i Jaganjčeva” dati će potpuno svijetlo istine potrebno da se čovječanstvo nauči putevima Gospodnjim. Sa tim svijetlom, mi smo sigurni da nitko neće “zlo nanositi niti razarati po svoj mojoj svetoj gori.” (Iza. 11:9)

Pouka tri

Žive Vode

***Ključni redak: „I pokaza
mi on čistu rijeku vode
života, bistru kao kristal:
izvire iz prijestolja
Božjega i Jaganjčeva.“
Otkrivenje 22:1***

***Izabrani tekst:
Otkrivenje 22:1-7***

liježem na zelenim pašnjacima; uz vode mirne me vodi.” (Ps. 23:2) “Zeleni pašnjaci” nas hrane i jačaju sa

VODA JE KORIŠTENA u Svetom Pismu kao simbol osvježavajućih istina koje proizlaze od Boga što se tiče njegovih dobronamjernih planova za vjerne, posvećene Isusove sljedbenike, i u određeno vrijeme, za cijelo čovječanstvo. David je rekao o Bogu: “On mi daje da

duhovnom hranom, dok nas “vode mirne” osvježavaju i podržavaju. Ti simboli zajedno, naglašavaju vitalnu važnost uzimanja hranjivih tvari Božje riječi istine, da bismo mogli održati naše duhovno zdravlje. Isus je rekao da je ta voda dar od Boga, kad je govorio ženi kod zdenca: “Kad bi znala dar Božji,...i on bi tebi dao živu vodu...Onaj tko pije od vode koju ću mu ja dati, neće ožednjati nikada.” (Ivan 4:10-14)

Simbolički govoreći, Božja Riječ služi i kao hrana i piće za Gospodinove sljedbenike. Mirne vode iz Psalma 23 prikazuju mnogo preciznije načine na koje nas istina osvježava. Vitalni dio tog osvježanja je prednost pristupanja Bogu u molitvi, na koji način možemo razviti prisan, osobni odnos s njim. To prouzročuje mir i spokoj unutar nas a što se podrazumijeva pod misli “mirne vode.” Na jednom drugom mjestu, Psalmista piše, “Kao što jelen čezne za vodama potočnim, tako duša moja čezne za tobom, Bože. Žedna je duša moja Boga, Boga živoga.” (Ps. 42:1,2)

U ovom i mnogim drugim prekrasnim Davidovim Psalmima, mi smo ohrabreni da stalno žedamo za vodom koja dolazi od pravog i živog Boga. Zaista, naš Nebeski Otac - naš pastir - je taj koji nas svakodnevno vodi i usmjerava nas pored voda istine, osvježavajući nas kroz spoznaju o njemu i njegovom dragom Sinu, Kristu Isusu. David, budući je i sam bio pastir, razumio je da nije bilo obilja vode u pustoj zemlji njegovog vremena. Bilo je stoga važno, da on zna gdje ju može pronaći, i da odvede svoje stado do nje da bude osvježeno - kako ne bi uginulo. Isus, kao “dobar pastir,” slično tome vodi svoje ovce sadašnjeg Evandeoskog Doba na izobilne duhovne pašnjake i osvježavajuće

vode. “Ovce idu za njim: jer poznaju njegov glas.” (Ivan 10:4-15)

Ti će se uvjeti slično tome primjenjivati na svijet čovječanstva u budućnosti. Ljudi će u Božjem kraljevstvu, uvidjeti njihovu veliku potrebu za vodom života. Oni će znati da su u prošlosti živjeli u “zemlji suhoj i žednoj, gdje nema vode,” i oni će žeđati za Božjom slavnom porukom istine. (Ps. 63:1) Na njima će se ispuniti Isusovo obećanje: “Blagoslovljeni su gladni i žedni pravednosti: jer će se oni nasititi.” (Mat. 5:6)

U našem Ključnom Retku, Ivan opisuje “čistu rijeku vode života, bistru kao kristal,” kako dolazi od Boga i Janjeta - Krista Isusa - u dolazećem kraljevstvu. Ivan nastavlja govoriti da je “drveće života” pored te čiste rijeke koje donosi svake vrste plodova za hranu, i da je lišće drveća za liječenje naroda. (Otkr. 22:2) Kakav je to slavan izgled za čovječanstvo! Poziv će tada biti svim ljudima: “Dođi. I neka onaj tko čuje, kaže: Dođi. I neka dođe onaj tko je žedan. I tko god hoće, neka zagrabi vodu života besplatno.” (redak 17)

Alfa i Omega

Ključni redak: „*Ja sam
Alfa i Omega, početak i
svršetak, prvi i
posljednji.*“
Otkrivenje 22:13

Izabrani tekstovi:
Otkrivenje 22:12-21

DA BI SMO razumjeli
značenje tih riječi koje je
zapisao Apostol Ivan,
počnimo sa njegovim
izvještajem u Evanđelju:
“U početku bila je Riječ i
Riječ je bila kod Boga i
Riječ je bila bog.”
(Prijevod Novi Svijet)

Nastavljajući Ivan kaže da je Riječ “u početku bio kod Boga. Sve je postalo preko njega i bez njega nije postalo ništa.” (reci 2,3) U ovim recima, “Riječ” je prijevod Grčke riječi *logos*, i prenosi misao glasnogovornika. Ivan kaže da je u svom predljudskom postojanju, Božji jednorodeni Sin djelovao kao glasnogovornik, ili *Logos*, da govori i djeluje za svog Oca. Kao *Logos*, on je bio korišten kroz cijeli proces stvaranja, i uvijek je bio sa “Bogom” - Jehovom. I *Logos* je bio “bog,” moćno duhovno biće.

U određeno je vrijeme, “Riječ[*logos*] postala tijelo.” (redak 14) Bilo mu je dano ime Isus, i odrastao je u zrelog muškarca “odijeljen od grešnika” i drugačiji od svih drugih. (Hebr. 7:26) Tijekom svoje zemaljske službe, Isus ih je “učio kao onaj iza čijih riječi stoji Bog,” i ljudi su rekli, “Nikada nitko nije tako govorio.” (Mat. 7:29; Ivan 7:46) Što god da su drugi mislili o njemu, Isus je znao za svoje porijeklo, svjedočeći, “jer sam sišao s neba,” i opet, “ja sam živi kruh koji je sišao s

neba.” (Ivan 6:38,51) Kada su ga Farizeji ispitivali, on je objavio, “jer znam odakle sam došao i kamo idem.” “Ja sam odozgo...ja nisam od ovoga svijeta.” “Jer sam od Boga došao...on me poslao.” “Prije nego što se Abraham rodio, ja sam postojao.” (Ivan 8:14,23,42,58)

Ovi su reci samo primjerci mnogih Biblijskih redaka koji ukazuju na predljudsko postojanje Božjeg dragog Sina. Kada je stigao do kraja svoje zemaljske službe, Isus je izrazio u molitvi veliku želju koju je imao da ponovno bude sa Ocem u nebeskom području. Njegove osjećajne riječi bile su, “Ja sam tebe proslavio na zemlji: dovršio sam djelo koje si mi dao za obaviti. A sada, Oče, proslavi ti mene...slavom koju sam imao s tobom prije nego li je svijeta bilo.” (Ivan 17:4,5)

Isus je napustio bogatstva nebeskih dvora i došao je na zemlju biti čovjekovim Otkupiteljem. Kao čovjek, on doslovno nije imao nikakvih posjeda. Jednom prilikom, on je rekao jednom izglednom sljedbeniku da “Sin čovječji nema gdje glavu nasloniti.” (Mat. 8:20) Pavao je rekao da Božji Sin “bijaše bogat, ali da je zbog vas postao siromašan da se njegovim siromaštvom vi obogatite.” (2. Kor. 8:9) On je napustio slavu i duhovno bogatstvo koje je imao kod Oca kao Logos, i “sam se toga lišio...ponizio se i postao pokoran do smrti.” (Filip. 2:7,8) Tako vidimo da je kao Božji instrument stvaranja, i kasnije kao čovjekov Otkupitelj, Isus bio kvalificiran da ima titulu datu u našem Ključnom Retku: “Alfa i Omega, početak i svršetak.” Kao Očev zastupnik, on je začetnik i dovršitelj Božjeg veličanstvenog plana, iako nije njegov autor.

Apostol Pavao govori o Isusovoj izvrsnosti u usporedbi sa svim drugim stvorenjima, izuzev samog Boga. U Isusu, “imamo otkupljenje krvlju

njegovom,...koji je slika nevidljivog Boga, prvorodenac svakoga stvorenja, jer je po njemu stvoreno sve što je na nebesima i što je na zemlji...i on je prije svega i sve se drži zajedno po njemu. On je...prvorodenac od mrtvih; da u svemu ima prvenstvo.” (Kol. 1:14-18)

Tko će Opstati?

„Ali tko će podnijeti dan njegova dolaska? I tko će opstati kada se on pojavi ? jer je on kao oganj ljevačev i kao lužina suknarova. I sjest će kao onaj koji čisti i pročišćuje srebro: i očistit će sinove Levijeve, i pročistiti ih kao zlato i srebro, da GOSPODINU prinose prinos u pravednosti.“ - Malahija 3:2, 3

TKO ĆE PODNIJETI to iskustvo, pita prorok, u vrijeme kad se Gospodin pojavi? Kod svog Prvog Dolaska, Isus je došao k svojim - Židovskom narodu - ali kao nacija oni su ga odbacili i razapeli ga. Samo se je nekolicina održala na ispitu. (Ivan 1:11,12) Koristeći sakupljanje pšenice kao simbol, Ivan Krstitelj je rekao o Isusu: “U ruci mu je vijača i on će očistiti svoje gumno i skupiće svoju pšenicu u žitnicu.” (Mat. 3:12 NRP) To je bilo djelo ispitivanja i čišćenja koje se dogodilo kod prvog pojavljivanja našeg Gospodina.

Nakon toga, kroz cijelo Evandeosko Doba, naš se je Gospodin očitovao onima sa ispravnim stavom srca, kako bi ih očistio, ispitao, pročistio i pomogao im u hodanju njegovim stopama, i da budu suobličeni njegovom liku. Sada, u danima u kojima mi živimo, tijekom vremena Druge Prisutnosti našeg Gopodina, postoje također vrlo

određena ispitivanja. On prokušava svoj narod, pojedinačno. Svaki je član prave crkve bio ispitan, očišćen i pročišćen. Tko će se održati u svim tim iskustvima?

Mi vjerujemo da postoji mnogo dokaza, kroz ispunjenje proročanstva, da će uskoro crkva - Kristova nevjesta, Janjetova žena - biti potpuna i proslavljena s njenim Gospodinom s one strane zastora. Božje će slavno kraljevstvo biti uspostavljeno na zemlji kroz tu duhovnu klasu, identificiranu kao "sveti grad, novi Jeruzalem." (Otkr. 19:7; 21:1-10)

DAN PRIPRAVE

Mi danas živimo u vremenu tijekom kojega Bog pravi pripremu za jednu od najvećih razdiobenih promjena u svjetskoj povijesti. Prema tome hitno pitanje za nas je, "Tko će podnijeti" i "tko će opstati" u ovo vrijeme? Apostol Ivan također postavlja pitanje, "Tko će opstati?" (Otkr. 6:17) Ovdje, međutim, kontekst ukazuje na to kako svijet gleda na kataklizmičku nevolju prema kojoj se sadašnje uređenje stvari brzo približava.

Proroci, naš Gospodin, i apostoli su svi prorekli to razdoblje, u kojemu stari poredak ima proći, i biti uvedeno slavno Božje Kraljevstvo, koje će ostati zauvijek. (Dan. 2:44; Mat. 6:10; 2. Pet. 3:12,13) Mi se radujemo u spoznaji da mi živimo tokom tog vremena, a u povezanosti s kojim jedan

od Božjih proroka govori kao o “danu njegove priprave.” (Nah. 2:3)

Mi vidimo danas oko sebe ono što je Isus pretekao: “A narode na zemlji obuzeće tjeskoba i osjećaj nemoći zbog huke mora i valova, i ljudi će umirati od straha i očekivanja onoga što će zadesiti svijet .” (Luka 21:25,26 NRP) Sebičnost, mržnja, ponos i duh agresije doveli su do sakupljanja vojski među nacijama malima i velikima, isto tako kao i uspona moćnih diktatora, tirana, i ekstremističkih grupa najokrutnije vrste koju ljudski um može zanisliti. Takvo će stanje zacijelo donijeti njihove opravdane zastrašujuće posljedice.

Koliko god da su strašni ti uvjeti, međutim, Biblijsko je obećanje da ljudskoj rasi neće biti dopušteno da se uništi. Sveto Pismo otkriva da bi ljudska sebičnost mogla na koncu voditi do toga, ako ne bi bila ograničena božanskom intervencijom. Isus je govoreći o vrhuncu razdoblja tjeskobe prema kojemu se svijet sada kreće, rekao, “a kad se ti dani ne bi skratili, nitko se ne bi spasio,” ali zatim dodaje da će ti dani nevolje “biti skraćeni.” (Mat. 24:22) To će značiti božansku intervenciju i spašavanje ljudske rase od posljedica njihove vlastite ludosti. Zaista, Božje kraljevstvo, pod Kristovim vodstvom, riješit će sve nacionalne i internacionalne probleme, i obećano nam je da će također ukloniti sa zemlje svu bolest, tugu, bol i smrt. (1. Kor. 15:25,26; Otkr. 21:3-5)

U međuvremenu, mi trenutno živimo u “vremenu tjeskobe kakve nije bilo otkako je naroda.” (Dan. 12:1; Mat. 24:21) Ona se razvija i obuhvaća svijet kao zamka i klopka. Isus je prorokovao o tome ovako: “Ali pazite na sebe da vam srce ne bude zaokupljeno prekomjernim jelom i opijanjem i životnim brigama, i da vas taj dan ne zatekne i iznenadi kao zamka. Jer doći će na sve koji žive po svojoj zemlji.” (Luka 21:34,35 NRP)

“Paziti na sebe” znači da stalno moramo biti budni i moliti se, duboko razmišljajući o Riječi i volji našeg Oca. Također moramo biti na oprezu, tako da nam ta velika svijetom raširena nevolja, iako ne dolazi na nas iznenada, toliko ne ispuni naš mentalni horizont pa da tako sakrije od nas drugi veoma važan aspekt našeg zemaljskog proputovanja - a koji uključuje iskustva, ispite, i kušnje koje nam je dao Bog kako bi nas pojedinačno prokušao.

NA ISPITU

Petar je rekao, “Ljubazni, ne čudite se vatri što buktiti među vama da vas iskuša, kao da vam se događa nešto neobično.” (1. Pet. 4:12) Ranije u istoj poslanici, on je naveo: “iako sada možda morate nakratko (budući je neophodno) biti ožalošćeni zbog raznih kušnji, da bi vam vaša prokušana vjera, koja je dragocjenija od zlata koje propada, iako se provjerava vatrom, donijela hvalu, slavu i čast kad se pojavi Isus Krist.” (1. Pet. 1:6,7 NRP) Mi ponovno pitamo: Tko će izdržati ta iskustva?

Naša vjera, i naše cijelo biće kao pojedinaca, na ispitu je u sadašnje vrijeme. Mi smo potaknuti: “I ovo je pobjeda koja je pobijedila svijet: vjera naša,” i “Budi mi vjeran do smrti i dat ću ti vijenac života.” (1. Ivan. 5:4; Otkr. 2:10) Vjernost članova crkve do smrti znači sunasljedstvo sa Kristom u slavi, i prednost blagoslivljanja svih naroda na zemlji. To je najveći i najdostojniji motiv u životu, i najveličanstveniji položaj kojeg Bog može dati u cijelom svemiru. Vrijedno je našega truda težiti da to postignemo, i da nastojimo biti pripremljeni za blagoslovljene odgovornosti kraljevstva.

Gospodin očekuje vjernu lojalnost i karakternu sličnost sebi. Kao dio toga, on je u postupku u kojemu odstranjuje od nas sve što je po prirodi troska, uključujući samovolju i sva djela tijela. Naš uvodni tekst sugerira da nas Bog, kao ljevač, želi pročititi. Kada si predložimo u našim mislima ljevača u starim vremenima, mi ga vidimo kako sjedi kod svog lončića vrijedne rude stavljenog iznad intenzivno vruće vatre. Posredstvom mijeha, peć će biti dovoljno zagrijana da svede metal na tekuće stanje. Ljevač, dodajući izvjesna sredstva za taljenje, i pažljivo prateći svoj rad, vrlo pomno promatra proces. Njegov je posao da utvrdi odvajanje i uklanjanje troske iz čistog, dragocjenog metala. Na taj nas način naš Nebeski Otac želi probistriti, pročititi i očistiti pojedinačno.

“On je...kao lužina suknarova,” nastavlja naš tekst. Pokazatelj što se tiče zanata suknara je dan u

Marku 9:3. Što se tiče sjaja i bjeline haljina našeg Gospodina na Gori Preobraženja, ovaj redak kaže: “I postadoše mu halje sjajne, bijelje od snijega: nijedan ih suknar na zemlji ne bi mogao tako izbijeliti.” Rad suknara, koji koristi lužinu koja ima jako očišćujuća svojstva, sastojao se uglavnom u čišćenju haljina i izbjeljivanju odjeće. Što se tiče nas, Ivan kaže da “ako priznamo svoje grijehe,” da će nam Bog “oprostiti naše grijehe i...očistiti nas od svake nepravедnosti.” (1. Ivan. 1:9)

Kroz svo to djelo izbistrivanja i čišćenja, Gospodin je u stanju čitati naša srca. On može razabrati naše misli i namjere, isto tako kao i doseg naše vjere i ljubavi. Mi možemo biti u stanju prevariti one koji su nam bliski i dragi na ljudskom nivou, ali mi ne možemo prevariti Gospodina. Njegova je volja da mi budemo izbistreni, očišćeni i pročišćeni, i nama će biti dana iskustva koja su posebno prikladna za potpuno ostvarenje tog djela. Ako smo ispravno uvježbani s njima, mi ćemo biti očišćeni od ponosa, sebičnosti, gorčine, nestrpljenja, i svih djela tijela. (Djela 5:19-21)

VJERA I DJELA

Biti će uvijek neophodno tokom tog vremena ispitivanja imati na umu Pavlove riječi, “ti po vjeri stojiš.” (Rim. 11:20) Slično tome, on kaže da mi moramo “stojati čvrsto u vjeri,” kako je objavljeno u Božjoj Riječi. (1. Kor. 16:13) Ako je takva vrsta vjere razvijena u nama, ona će zacijelo

donijeti plod i imati izvanjsko očitovanje, u skladu s našim iskustvima.

Apostol Jakov, baveći se s tim obilježjem, želi probuditi one koji imaju mjeru vjere, ali koji nisu napredovali do te mjere da ju učine vjerom koja je živa i koja djeluje. On pita, “Kakva korist, braćo moja, ako tko veli da ima vjeru, a nema djela? Moželi ga vjera spasiti?” (Jakov 2:14) Odgovor je ne, baš kao što prijevod iz NZ ŽIVIM RIJEČIMA zadnjeg dijela tog retka to potvrđuje: “Zar će takva vjera nekoga spasiti?”

Želimo li izdržati, i stojati čvrsto pred Bogom, mi moramo imati živu, djelotvornu vjeru. Tu je stvar Jakov jasno spomenuo u daljnjim riječima, u kojima on naglašava, “Vjera koja se ne iskazuje dobrim djelima nije nikakva vjera, ona je mrtva i beskorisna. Netko će možda prigovoriti: Pa vi sami tvrdite da se do Boga dolazi jedino vjerom i ničim više. No ja kažem da su i dobra djela važna, jer bez dobrih djela ne možete dokazati vjerujete li ili ne.” (reci 17,18)

Obrnuto je također istina. Djela su neophodna i bitna za naš razvoj. Međutim, bez temelja vjere, sama djela ne bi bila u stanju održati nas čvrstima. Samo je pravilna kombinacija vjere i djela prihvatljiva Bogu. Prava će se vjera pokazati u djelima poslušnosti, i kroz život kojeg se živi u skladu s tom vjerom. Ako to ne utječe tako na naš život, mi sramotimo tu vjeru. Zaista, takva “vjera

bez djela je mrtva” - neproduktivna i ne može nikada donijeti život. (redak 20)

Nastavljajući svoje razmatranje ove važne teme, Jakov pita, “Zar nije Abraham, otac naš, zbog djela svojih bio proglašen pravednim kad je na žrtvenik prinio Izaka, sina svojega? Vidiš da se njegova vjera udružila s djelima njegovim i djelima mu se vjera usavršila.” (reci 21,22 NS) Da su Abraham i drugi heroji vjere samo diskutirali o svojoj vjeri jedan s drugim oni nikada ne bi bili računati da su “primili svjedočanstvo da su Bogu po volji.” (Hebr. 11:39) Sveto Pismo otkriva da su oni hodili i živjeli u vjeri. Djela su surađivala s njihovom vjerom. Oni su bili veoma hrabri, i njihova je vjera bila upotpunjena sa djelima. Slično tome, naša vjera, također mora biti živa i aktivna, radeći u nama ljubavlju. (Gal. 5:6)

AKTIVNOST

Mi učimo iz Božje Riječi da posvećeni vjernici sačinjavaju tijelo Kristovo. U tome je blagoslovljena, kooperativna priprema. U 1. Korinćanima 12 poglavlje, apostol Pavao objašnjava da u tom “tijelu,” kojemu je Isus Glava, ili upravljačka sila, postoje za raditi različite aktivnosti. “Raznovrsna su i djelovanja, ali je isti Bog, koji čini sve u svima.” (redak 6) Ako bi prestala “djelovanja” ili aktivnost od strane uda tijela, on će postati besplodan, i mora ga se oživiti ili je u opasnosti da izgubi svoje mjesto u tijelu.

Umjesto toga, Pavao obajšnjava da je svakom udu tijela dana neka funkcija ili djelovanje, i da sve to zajedno ostvaruje Božju volju, pod našom jednom Glavom, Kristom Isusom, i jednim duhom, Svetim Duhom. (reci 4-11)

Osim toga, nijedan ud tijela ne može s pravom reći drugome, “Ne trebam te.” (redak 21) Niti bi itko trebao imati takav stav da zaključi: “Ne postoji služba koju ja mogu prinositi; prema tome, ja ću uživati u koristima od tijela, ali se neću naprezati prema službi za druge udove, ili za Glavu, Krista Isusa.” Baš naprotiv, svi bi trebali biti motivirani da pomognu u pružanju “onoga što svaki zglob ispunjava.” (Efež. 4:16)

Kada učestvujemo u djelu za Gospodina i njegovu stvar, mi to moramo činiti sa ispravnim stavom i motivacijom. Pavao je opomenuo, “Sve činite bez mrmljanja i raspravljanja, da budete neporočni i bezazleni, sinovi Božji, besprijeekorni usred izopačena i pokvarena naraštaja u kojemu svijetlite kao svjetlila u svijetu držeći riječ života.” (Filip. 2:14-16) Iako je neaktivnost neuobičajeno stanje za bilo koje od Božjih inteligentnih stvorenja, mi moramo imati na umu da samo biti aktivan nije dovoljno. Možda baš iz tog razloga, odmah nakon 1 Korinćanima 12 poglavlje, citirano ranije, apostol Pavao nastavlja svoju pouku o funkcioniranju tijela Kristovog sa otrežnjavajućim upozorenjem da bez ljubavi kao motivirajuće snage, nijedna aktivnost u

kojoj bi smo mogli učestvovati ne bi imala Božje odobravanje. (1. Kor. 13:1-3)

LJUBAV

Važnost tog svojstva ljubavi ne može biti prenaplašena. Ne bi smo međutim trebali pretpostaviti da ona može samo zamjeniti druge važne stvari u Kršćanskom životu. Na primjer, ljubav ne može zauzeti mjesto temeljnih učenja Božjeg plana, ali nas vodi u ispravnom korištenju tih učenja. Ljubav ne može zamjeniti vjeru, niti aktivnost u Gospodinovo ime, ali bi trebala biti motivacijom za vjeru i za službu koja je prihvatljiva Bogu.

Mi trebamo “čvrsto stajati u jednome duhu i jednodušno se zajednički boriti za vjeru evanđelja.” (Filip. 1:27) Dok to činimo, mi moramo “čista srca žarko ljubiti jedni druge,” i “paziti jedni na druge da se potičemo na ljubav i dobra djela.” (1. Pet. 1:22; Hebr. 10:24) Mi ne bismo trebali izazivati neprijateljstvo, nego izbjegavati svaku riječ i postupak, koliko je to moguće, koja bi mogla prouzročiti nesporazum, svađu, zavist, ogorčenje, mržnju i zli govor. (Efež. 4:31) Sve je to od palog tijela i od Protivnika. Ako mi “stojimo čvrsti” u vjeri koja je potaknuta ljubavlju, mi ćemo imati živu vjeru i zasigurno biti “snagom Božjom čuvani...za spasenje.” (1. Pet. 1:5)

Isus je prerekao vrijeme kada će “ohladnjeti ljubav mnogih.” (Mat. 24:12) Neka to ne bi bilo

slučaj kod nas. Naša ljubav prema drugima, dok mi stojimo čvrsti u vjeri, mora ostati žarkom, premda možemo biti ismijavani i prezreni. Mi ćemo biti kritizirani i omalovažavani, ali mi se moramo potruditi da “proklinjani blagoslivljamo; progonjeni trpimo.” (1. Kor. 4:12) Premda možemo biti progonjeni, nemojmo se nikada pridružiti redovima progonitelja.

USTRAJNOST

Ponovno nam se javlja pitanje, “Tko može opstati?” i “Tko će se održati?” Hoćemo li se održati pod kušnjama i stojati čvrsto dok nas naš ljubljani Gospodin čisti i pročišćava nas, da bi smo mu mogli prinositi “prinos u pravednosti?” Učiniti to značit će, kao što je Isus jasno naveo, da se moramo “odreći” sebe skroz, “uzeti svoj križ svaki dan,” i slijediti ga. (Luka 9:23) Ustrajnost je neophodna da bi to djelo bilo dovršeno, ali nama je obećano, “Sretan je čovjek koji istraje u kušnji, jer kad bude prokušan, primiće nagradu - čak krunu Života - život koji je Gospodin obećao onima koji ga vole.” (Jakov 1:12 NRP)

Ljubljani lijevač milostivo radi na nama, da napravi od nas “zlatne posude.” (2. Tim. 2:20) Mi bi smo se pojedinačno trebali spremno prepustiti njegovom radu na nama. Mi svi trebamo pročišćenje, zbog troske urođene u zemaljskim, tjelesnim posudama u kojima prebiva naše duhovno blago. “Ako ćeš na prestupe

gledati[zapažati ih], Gospodine, tko će opstati?” (Ps. 130:3) Koliko li je istina da od početka pa do kraja našeg zemaljskog putovanja, mi ne možemo opstati pred Bogom bez pokrivala za naše grijehe. Sveto Pismo objavljuje tu milostivu pripremu, navodeći da nas je Bog prekrrio “plaštem pravednosti.” (Iza. 61:10) Pavao objašnjava da je to “pravda Božja kroz vjeru u Krista Isusa.” (Rim. 3:22 NRP) Mi smo nadasve zahvalni za tu punu ljubavi pripremu koja je po vjeri.

Kao posvećeni vjernici, mi smo svi podvrgnuti iskušavanju i ispitivanju. Biti će tu i podmuklih ispita u vezi onoga u što vjerujemo, i zašto. U tim će ispitima Bog uvijek biti uz nas. On nas nikada neće ostaviti niti napustiti, tako da možemo odvažno reći, “Gospodin mi je pomoćnik, i neću se bojati što bi mi mogao učiniti čovjek.” (Hebr. 13:5,6) Naš pun ljubavi Nebeski Otac želi da mi budemo suobličeni njegovom liku, i onome njegovog dragog sina, Krista Isusa, kada nas on gleda u lončiću svoje izrade. Stoga, nastojmo se svakodnevno hrabro držati pod čišćenjem i pročišćavanjem njegovih svemudrih metoda.

Nemojmo postati “mlitavi u činjenju dobra,” i imajmo na umu da naš ispit nije jednostavno ispit činjenja dobra, nego “postojanosti u dobrim djelima.” (Gal. 6:9; Rim. 2:7) Stoga, imajući na sebi “svu bojnu opremu Božju,” kako bi smo mogli biti u stanju stojati u ovaj “zli dan,” mi ćemo zasigurno biti u stanju reći: “Ali on zna put kojim ja idem:

kada me iskuša, čist ću kao zlato izaći.” (Efež. 6:13;
Job 23:10)

SVANUĆE

Broj 12

Prosinac 2016

Hrvatsko izdanje Članci u ovom
broju uzeti su iz tekući broja
časopisa
„Svanuće“ na engleskom jeziku

*First-class postage paid at Rutherford,
NJ. Published by The Dawn Bible Students
Association, 199 Railroad Avenue, East
Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.*

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle

Almirante Brown 684, Monte

Grande C.P, 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute,

P.O. Box 402, Rosanna,

Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal

50088, Rio de Janeiro, RJ

CEP 20050-971

BRITISH ISLES: Associated

Bible Students, 102 Broad Street,

Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon,

British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18,

44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de

Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch

Bibelstudien- Vereinigung, Postfach

11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn),

199 Railroad Avenue, East Rutherford,

NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington,

#34, Serpentine Street, Richmond

Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora,

Associazione Studenti Biblici, Via

Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

“I postade Riječ tijelom” 2

Međunarodne Biblijske Studije

Bog Obećaje Spasitelja 13

Potvrda Obećanja 15

Bog Obećaje Zahariji Sina 17

Božji Obećani Spasitelj je
Rođen 19

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Djelo Vjere 21

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition

DECEMBER 2016

First Issue published December 2013

Printed in USA

“I postade Riječ tijelom”

„I postade Riječ tijelom i prebivaše među nama; i promatrasmo slavu njegovu, slavu kao u jedinorođenog od Oca, punog milosti i istine.“ Ivan 1:14

U NAŠEM uvodnom retku, izraz “Riječ” prijevod je sa Grčkog - logos. Bilješka u prijevodu Biblije Wilson’s Emphatic Diaglott za taj redak objašnjava značenje logosa u odnosu na običaje drevnog svijeta. Parafraziramo bilješku: U drevnim kraljevstvima, kralj je bio odredio službenika da bude njegova “riječ” ili glas. Službenik bi stajao na stubama odmah do prijestolja, odvojen od kralja s prozorom s rešetkama. Prozor je bio prekriven sa svilenim platnom, ali je imao otvore kroz koje bi kralj davao zapovijedi službeniku. Službenik bi pak, prenosio kraljeve zapovijedi drugim časnicima, sucima i podvornicima kad je bilo potrebno. Stoga, korištenjem Grčkog prijevoda, tog se službenika smatralo logosom kralja.

Korištenjem te Grčke riječi kao titule date Isusu, Ivan ukazuje na njega kao na Riječ ili Logos, tijekom njegovog predljudskog postojanja, kada je živio kao duhovno biće u nebeskom području. Pavao navodi, da je Isus, kao predljudski Logos, bio “prvorođenac svega što je stvoreno,” i da ga je Bog koristio da stvori “sve na nebesima i na zemlji,” i da je “sve stvoreno preko njega i za njega.” (Kol. 1:15,16 NS) Slično tome, u Otkr. 3:14 na Logosa je ukazano kao na “početak Božjih djela stvaranja.”

Naš Biblijski redak navodi da je Logos, najviši od svih stvorenih duhovnih bića, ponizio sam sebe i “postao tijelom.” To jest, kroz Božju moć, on je doživio promjenu prirode iz duhovno u ljudsko biće. On je bio “rođen od žene,” sa prirodom “nižom od anđela,” i prebivao je na zemlji kao

savršeni čovjek Isus. (Gal. 4:4; Hebr. 2:9 NS) U tom savršenom ljudskom obliku, on je spremno “sebe samoga dao kao otkupninu za sve, za svjedočanstvo u svoje vrijeme.” (1. Tim. 2:6) Pavao je, govoreći o Isusovom predivnom primjeru poniznosti, naveo: “premda bijaše bogat, zbog vas je postao siromašan da se njegovim siromaštvom vi obogatite.” (2. Kor. 8:9) Pavao je također rekao što se tiče Isusa: “koji, iako je bio u Božjem obličju, nije pomišljao na otimanje - da bude jednak Bogu. Naprotiv, odrekao se samoga sebe i uzeo obličje roba te postao sličan ljudima: Povrh toga, kad je obličjem postao čovjek, ponizio se i postao poslušan sve do smrti, i to smrti na križu.” (Filip. 2:6-8 NS)

DOGODILO SE ČUDO

Isusov zemaljski život nije započeo uobičajenim načinom ljudskog začeca. On nije imao zemaljskog biološkog oca. Umjesto toga, njegov Nebeski Otac uzeo je životni princip koji se prethodno nalazio u Logosu, i čudom ga, usadio u Marijinu utrobu kao embrio ljudskog bića. Da to najavi “posla Bog anđela Gabrijela u Galilejski grad imenom Nazaret, k djevici zaručenoj s muškarcem kojemu bijaše ime Josip,...a ime djevici bijaše Marija. I uđe anđeo k njoj i reče: Zdravo milošću obdarena, Gospodin s tobom: blagoslovljena si ti među ženama.” (Luka 1:26-28)

Kad je Marija vidjela Gabrijela i čula njegovu poruku, ona se je “uznemirila i razmišljala kakv bi to bio pozdrav.” (redak 29) Anđeo ju je utješio, govoreći: “Ne boj se, Marijo, jer našla si naklonost kod Boga. I evo, začet ćeš i roditi sina; i nazvat ćeš ga imenom ISUS.” (reci 30,31) Kasnije nam je rečeno da kada je Gabrijel dao Mariji objavu što se tiče Isusovog rođenja da se je to dogodilo “prije nego li je začet u utrobi.” (Luka 2:21) Tako imamo potvrdu tog velikog čuda kojeg je Bog napravio.

BOŽJI VREMENSKI RASPORED

Vrijeme Isusovog rođenja bilo je povoljno, i nema sumnje da je Bog utjecao na to. Prethodna vladavina Grčkog Carstva rezultirala je time da je Grčki bio prihvaćenim jezikom u većem dijelu svijeta. Tako je mogao biti korišten jedan zajednički jezik da prenese izvještaj o tako značajnom događaju. Osim toga, bilo je to također vrijeme relativnog mira, zato što je Rimsko Carstvo osvojilo veći dio svijeta. Stoga, bilo je to najpovoljnije vrijeme za početak Evandjelja, usredotočenog na Isusa. U Svetom Pismu nalazimo mnoge druge vrijedne pouke što se tiče Božjih uplićućih providnosti koje su okruživale Isusovo rođenje.

“U one dane izide odredba cara Augusta da se popiše sav svijet...I išli su na popis svi, svaki u svoj grad. I Josip je uzašao iz Galileje, iz grada Nazareta, u Judeju, u grad Davidov, koji se zove Betlehem (jer on bijaše iz doma i obitelji Davidove).” (Luka 2:1-4) Kroz Božju providnost, baš u pravom trenutku, Rimski je Car izdao odluku što se tiče popisa njegovog svijetom raširenog carstva. Ta je naredba zahtijevala da se svaki muškarac javi u grad iz kojeg je njegova obiteljska loza što je za Josipa bio Betlehem. Na takav providonosan način, Josip i Marija su bili dovedeni u sam grad kojeg je prorekao Mihej. “Ali ti, Betleheme Efrato, premda si malen među tisućama Judinim, ipak će mi iz tebe izići onaj koji će biti vladar u Izraelu, čiji su iskoni od davnine, od vječnosti.” (Mih. 5:2)

Marija, spremna da rodi Isusa svaki čas, putovala je gotovo 112 km s Josipom iz Nazareta u Betlehem. Možemo dobro zamisliti poteškoće i neudobnost koje je ona morala imati tijekom tog putovanja. Stigavši u Betlehem, Josip i Marija utvrdili su “da za njih ne bijaše mjesta u svratištu.” Ona “rodi svoga sina, prvorođenca, povi ga u pelene i položi u jasje.” (Luka 2:7) Riječ “jasje” odnosi se na korito iz kojeg su se hranile životinje. Vjerovatno je malo beba u povijesti Izraela bilo rođeno u tako skromnom okruženju.

Međutim, zapazite, da ne postoji izvještaj niti o najmanjem prigovoru ili nezadovoljstvu od Josipa i Marije sa

tim aranžmanom i uvjetima. To nas podsjeća na važnu pouku koju je Isus kasnije dao svojim sljedbenicima da ne budu “zabrinuti” oko stvari ovog sadašnjeg života, zato što “Otac vaš nebeski zna da vam je sve to potrebno.” Umjesto toga, Isus je rekao, “tražite najprije kraljevstvo i Božju pravednost.” (Mat. 6:25-33 NS)

PONIZNI PASTIRI

Bog je najavio veliki događaj Isusovog rođenja kao ljudskog bića kroz svoje moćne anđele. Iako bi svjetovna mudrost nalagala drugačije, anđeli su bili poslani poniznim pastirima koji su bili na svojim poljima, bdijući nad svojim stadima noću. U to je vrijeme bilo važno da pastiri ostanu sa njihovim stadima noću kako bi ih čuvali od lopova i divljih životinja. Takav ponizan, a ipak važan zadatak, podsjeća nas na važnost koju Bog stavlja na to svojstvo karaktera, kao što nam je rečeno: “Bog se oholima protivi, a poniznima daje milost.” (Jakov 4:6)

Pastiri obično nisu imali puno formalnog školovanja. Međutim, oni su bili poznati kao grupa ljudi koji su raspravljali i razmišljali duboko, zato što su imali mnoge sate za razmišljanje i raspravu jedni s drugima o različitim temama dok su čuvali svoja stada. Oni koji su razmišljali o Bogu vjerovatno su često mislili na riječi pastira Davida, govoreći s njim, “Radosnim ćete usnama slaviti usta moja: Kada... sve noćne straže razmišljam o tebi.” (Ps. 63:5,6) Dok su gledali u zvjezdana nebesa, sasvim sigurno još ie više Psalmistovih osjećanja došlo u njihov um: “Nebesa slavu Božju objavljuju i djelo ruku njegovih prikazuje svod nebeski.” (Ps. 19:1)

Toj grupi poniznih pastira Bog je poslao prvu poruku što se tiče svog jedinorođenog Sina koji je bio postao tijelom. Izvještaj glasi: “A u tom kraju bijahu pastiri: pod vedrim su nebom čuvali noćnu stražu kod svojih stada. Anđeo im Gospodnji pristupi i slava ih Gospodnja obasja! Silno se prestrašise. No anđeo im reče: "Ne bojte se! Evo javljam vam blagovijest, veliku radost za sav narod!” (Luka 2:8-10) Izraz

“blagovijest” dolazi od Grčke riječi koja znači “objaviti dobre vijesti.” Na drugim mjestima u Novom Zavjetu bila je prevedena sa poznatim riječju “evanđelje.” Anđeo Gospodnji objasnio je što su bile te dobre vijesti, govoreći, “Danas vam se u Davidovu gradu rodio Spasitelj, koji je Krist Gospodin.” (redak 11)

Nastavljajući, anđeo je rekao pastirima, “I evo vam znaka: naći ćete novorođenče povijeno gdje leži u jaslama.” (redak 12) Ta je informacija bila neophodna, ne samo da identificira koja je beba u Betlehemu bila Spasitelj, nego da također skrene misli i pažnju pastira na ponizne početke koji su okruživali Isusovo rođenje. “I odjednom se anđelu pridruži silna nebeska vojska hvaleći Boga i govoreći: “Slava na visinama Bogu, a na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovim!” (reci 13,14) Mi još nismo vidjeli mir na zemlji, niti dobru volju prema ljudima. U sadašnje vrijeme mi nastavljamo gledati ratove, nasilje, nepravdu, bolesti, tugu i smrt. To je zbog toga što se djelo izabiranja i upotpunjenja tijela Kristova i dalje nastavlja, kao što nam je rečeno: “Cjelokupno Božje stvorenje u čežnji očekuje vrijeme kada će Bog pokazati tko su njegova djeca.” (Rim. 8:19 SP) Jednom kada to djelo bude bilo završeno, riječi koje su izgovorila nebeske vojske biti će ispunjene.

Nakon što su anđeli napustili pastire, oni su rekli, “Hajdemo dakle do Betlehema. Pogledajmo što se to dogodilo, događaj koji nam obznani Gospodin. I pohite te pronađu Mariju, Josipa i novorođenče gdje leži u jaslama. Pošto sve pogledaše, ispriopovijediše što im bijaše rečeno o tom djetetu. A svi koji su to čuli divili se tome što su im pripovijedali pastiri.” Vrativši se k svojim stadima, pastiri su slavili i hvalili Boga “za sve što su čuli i vidjeli kako im je bilo rečeno.” (Luka 2:15-18,20)

PRIMJERNI RODITELJI

“Marija u sebi pohranjivaše sve te događaje i prebiraše ih u svome srcu.” (Luka 2:19) Marija i Josip bili su

predani i brižni roditelji Isusu, kako bi ga mogli podići i brinuti se o njemu na način koji će biti ugodan Bogu. U poslušnosti Zakonu datom Izraelu, Josip i Marija su dali obrezati Isusa osmi dan. (3. Moj. 12:1-3; Luka 2:21) Trideset i tri dana kasnije, “Kad se zatim po Mojsijevu Zakonu navršije dani njihova čišćenja, poniješe ga u Jeruzalem da ga prikažu Gospodinu - kao što piše u Zakonu Gospodnjem: Svako muško prvorodenče neka se posveti Gospodinu! - i da prinesu žrtvu kako je rečeno u Zakonu Gospodnjem: dvije grlice ili dva golubića.” (Luka 2:22-24)

Pod Židovskim Zakonom, oni su trebali donijeti “janje od godinu dana za žrtvu paljenicu, i mladoga goluba ili grlicu kao žrtvu za grijeh.” (3. Moj. 12:6) Međutim, kroz Zakon je također bilo uređeno da “ako nije u mogućnosti dovesti janje, neka donese dvije grlice ili dva mlada goluba, jednoga za žrtvu paljenicu, a drugoga za žrtvu za grijeh: i neka svećenik izvrši pomirenje za nju i bit će čista.” (redak 8) Iz ovoga učimo da mora da su Josip i Marija bili siromašni, zato što se u Lukinom izvještaju ne spominje janje, nego dvije grlice ili dva golubića.

MUDRACI SA ISTOKA

Matejevo evanđelje navodi: “Kad se Isus rodio u Betlehemu judejskome u dane Heroda kralja, gle, mudraci se s Istoka pojaviše u Jeruzalemu raspitujui se: "Gdje je taj novorođeni kralj židovski? Vidjesmo gdje izlazi zvijezda njegova pa mu se dođosmo pokloniti.” (Mat. 2:1,2) Napominjemo da Biblija nigdje ne navodi koliko je bilo tih mudraca, premda se općenito vjeruje da ih je bilo tri, budući je to broj darova koje su donijeli. (redak 11)

U potrazi za kraljem Židova, mudraci su prirodno najprije otišli u palaču Heroda, Rimskog vladara na područjem Judeje, kako bi se tamo raspitali. “Kada to doču kralj Herod, uznemiri se on i sav Jeruzalem s njime.” (redak 3) Herod se je vjerovatno osjećao ugroženim što se tiče svoje vladavine. Drugi u Jeruzalemu su također bili zabrinuti, moguće

ukazujući na one koji bi mogli steći neke prednosti zbog Herodovog položaja kao vladara.

Herod “sazva sve glavare svećeničke i pismoznance narodne,” i zahtijevao je da mu kažu gdje se treba roditi Krist. Budući upoznati sa proročanstvima što se tiče Mesije, glavari svećenički i pismoznanci odmah su odgovorili, “U Betlehemu judejskome.” Herod je pozvao mudrace nasamo i pitao ih u koje se je vrijeme točno “pojavila zvijezda.” On ih je zatim poslao u Betlehem, govoreći, “Pođite, reče, i pomno se raspitajte za dijete. Kad ga nađete, javite mi da i ja pođem te mu se poklonim.” To je bila Herodova varka, zato što ako bude točno znao gdje je bilo dijete Isus on ga tada može ubiti, i tako zaštititi svoje vladarstvo. (reci 4-8)

Nakon što su mudraci otišli od kralja Heroda, “zvijezda kojoj vidješe izlazak idāše pred njima sve dok ne stiže i zaustavi se povrh mjesta gdje bijaše dijete,” i “obradovaše se radošću veoma velikom.” “Uđu u kuću, ugledaju dijete s Marijom, majkom njegovom, padnu ničice i poklone mu se. Otvore zatim svoje blago i prinesu mu darove: zlato, tamjan i smirnu. Upućeni zatim u snu da se ne vraćaju Herodu, otiđoše drugim putem u svoju zemlju.” (reci 9-12)

Josip i Marija su nema sumnje bili iznenađeni sa velikodušnim darovima koje su primili od tih stranaca iz daleke zemlje. Svaki je bio dragocjen i dan baš u pravom trenutku. Njihova skupocjena vrijednost mogla se vrlo vjerovatno koristiti od strane te siromašne obitelji s obzirom na troškove tijekom njihovog bijega u Egipat, koji će uskoro uslijediti.

Svaki je od tih darova također imao simbolično značenje. Zlato, relativno rijedak metal i smatran dragocjenim tokom povijesti, bilo je prikladan dar za budućeg kralja kojeg je poslao Bog. Zlato je kroz cijelo Sveto Pismo korišteno kao simbol božanske prirode i slave povezane s Bogom i njegovim karakternim svojstvima mudrosti, pravde, ljubavi i moći.

Tamjan dolazi od Hebrejske riječi koja znači “biti bijel.” Tamjan dolazi od drvnog soka jednog naročito stabla

koje raste u dijelovima Arabije. Gorak po okusu, proizvodi aromatski miris kada gori. Tamjan je bio jedan od sastojaka kada koji se je smrvio na Zlatnom oltaru u Svetinji Šatora od sastanka. Također je bio stavljen na vrh kruhova predstavljanja koji su se isto tako nalazili u istom odjeljku šatora. (2. Moj. 30:34-38; 3. Moj. 24:7) Budući se je tamjan intenzivno koristio u uređenju Šatora od sastanka, taj dar izgleda da upućuje unaprijed na Isusovu svećeničku službu.

Smirna je aromatična smola dobivena iz drvnog soka drveta koje je porijeklom iz Arapske pustinje i dijelova Afrike. Popu tamjana, i on je također gorka okusa. U drevnm vremenima smirna je bila korištena u tretmanima za ljepotu i čišćenje. Na primjer, prije nego je žena mogla vidjeti Kralja Ahasvera, ona je trebala završiti razne tretmane, od kojih su neki bili sa “uljem od mirhe.” (Estera 2:12) Smirna je također bila jedan od sastojaka u “svetom ulju pomazanja.” (2. Moj. 30:23-25) Kako je prekrasno smirna unaprijed prikazala gorki život trpljenja za njega koji će biti “čovjek boli i vičan patnji.” (Iza. 53:3) Zaista, upravo je to trpljenje razvilo u Isusu duhovnu ljepotu i čistoću njegovog karaktera.

MJESTO KOJE SU MUDRACI POSJETILI

Scene jaslica su predstavile da se posjet mudraca dogodio u Betlehemu odmah, ili kratko nakon, noći kada je Isus bio rođen. Međutim, brojna Biblijska ukazivanja daju naznaku da su mudraci vjerovatno došli u Nazaret, i da se je njihov posjet desio neko vrijeme nakon njegovog rođenja. Ako su mudraci posjetili Isusa u Betlehemu odmah nakon njegovog rođenja, Josip i Marija bi morali čekati gotovo šest tjedana, u najmanju ruku, prije bijega u Egipat. To je zbog zahtijeva Zakona, ciriranih ranije, Isusovog obrezanja osmoga dana, nakon čega je uslijedilo dodatnih trideset i tri dana da se dovrši Marijino očišćenje. Nakon toga, kaže Lukin izvještaj, oni su otišli u Jeruzalem da prinesu žrtvu u skladu sa Zakonom. (3. Moj. 12:6; Luka 2:21-24) Međutim, Matejev izvještaj navodi da Josip nije čekao na bijeg u Egipat, nego da

su otišli tijekom noći, odmah nakon odlaska mudraca. Mi čitamo: "A pošto oni otiđoše, gle, anđeo se Gospodnji u snu javi Josipu: "Ustani, reče, uzmi dijete i majku njegovu te bježi u Egipat i ostani ondje dok ti ne rekнем jer će Herod tražiti dijete da ga pogubi. On ustane, uzme noću dijete i majku njegovu te krene u Egipat." (Mat. 2:13,14)

Da su mudraci dali njihove darove zlata, tamjana i smirne u vrijeme Isusovog rođenja u Betlehemu, Josip i Marija bi imali sredstva za kupiti i donijeti janje za žrtvu paljenicu četrdeset i jedan dan kasnije. Zasigurno, znajući značaj Isusovog rođenja, oni se ne bi suzdržavali od korištenja darova primljenih od mudraca da nabave janje, poželjan način zadovoljavanja zahtijeva Zakona. Međutim, zato što ih mudraci nisu posjetili sve do nakon ispunjavanja tih obaveza, Josip i Marija nisu imali sredstva da prinesu janje.

Matej 2:8, citiran ranije, isprva se čini kao da proturječi ovim mislima, govoreći da je Herod poslao mudrace "u Betlehem," govoreći im da potraže Isusa tamo. Međutim, ne postoji ništa u tom retku, što bi ukazivalo da je Isus bio još uvijek tamo, ili da su mudraci uopće otišli tamo. U stvari, izvještaj kaže kao sljedeće da je zvijezda "išla pred njima," i vodila ih do mjesta "gdje bijaše dijete." (redak 9) Ako je Isus bio u Betlehemu, vjerovatno ne bi bilo potrebe za vodstvom zvijezde, budući da je Betlehem bio smješten na glavnoj ruti putovanja koja vodi južno od Jeruzalema, te je samo nekoliko kilometara bila daleko. Međutim, Nazaret je bio oko 145 km sjeverno, i mudracima bi zasigurno trebalo vodstvo zvijezde da pronađu Isusa tamo. Dakle, premda je Herod možda mislio da je Isus još uvijek u Betlehemu, i uputio mudrace da odu tamo i kasnije ga izvjestе, na cijelu je stvar utjecao Bog pa je ispalo drugačije.

Trebalo bi uzeti u obzir i neke daljnje točke što se tiče mjesta i vremena posjete mudraca. Matej 2:11 navodi da su oni došli "u kuću" kada su predstavili darove Isusu. U Luki 2:7, izvještaju o noći kad je Isus bio rođen, zapis kaže da je on bio "ležao u jaslama... jer za njih ne bijaše mjesta u svratištu" -

to jest, Josip i Marija nisu bili u kući u vrijeme Isusovog rođenja. Osim toga, u noći Isusovog rođenja pastirima je bilo rečeno da će naći “novorođenče” [Grčk: brephos, novorođeno dijetešce] povijeno u pelene. (Luka 2:12) S druge strane, mudraci su došli vidjeti “dijete” [Grčki: paidion, dijete ili mališan]. Ta je Grčka riječ korištena šest puta u kontekstu Mateja 2 što se tiče posjeta mudraca. (reci 8,9,11,13,14) I na koncu, kad je Herod shvatio da su ga “mudraci izvrgli ruglu,” on je izdao zapovijed za pokolj “sve djece u Betlehemu...od dvije godine starosti i niže.” (Mat. 2:16) Ovdje ćemo zapaziti da je zapovijed bila za pobiti svu djecu u dobi od dvije godine, ne samo novorođene bebe.

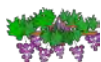
Takve detaljne i sićušne razlike kao one citirane u prethodno navedenim odlomcima mogu se činiti nepotrebnima za naše razumijevanje Božjih priprema što se tiče dara njegovog ljubljenog Sina. Međutim, to služi kao svjedočanstvo stalnom utjecaju i providonosnoj brizi našeg Nebeskog Oca nad onima s kojima se on ophodi i koristi ih u izvršavanju svoje vječne namjere za čovjekovu dobrobit. Neka nikada ne bi smo izgubili iz vida njegovu nepogrešivu mudrost i predznanje.

“NJEGOVI GA NE PRIMIŠE”

Tijekom Isusovog Prvog Dolaska vrlo ga je malo priznalo kao Sina Božjeg. “K svojim dođe i njegovi ga ne primiše. A onima koji ga primiše podade moć da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime.” (Ivan 1:11,12) Riječ “vjerovanje” je prevedena sa Grčke riječi koja označava ne samo mentalno ili intelektualno vjerovanje, nego ima puno dublje značenje - imati vjeru u nešto, povjeriti se nečemu, obvezati se nekome.

Oni koji vjeruju i koji su se potpuno obvezali da će slijediti Sina Božjeg imaju jamstvo da iako je on “pretrpio smrt,” da je on sada “slavom i čašću ovjenčan,” budući je okusio “smrt za svakoga.” (Hebr. 2:9) U dolazećem Kraljevstvu pravednosti, cijelo će čovječanstvo uvidjeti i

shvatiti da imaju Kralja koji je mudar, pravedan, moćan, pun ljubavi, i milosrdan - “Spasitelj, koji je Krist Gospodin.”

Bog Obećaje Spasitelja

Ključni redak: „I evo, začeti ćeš i roditi sina; i nazvat ćeš ga imenom ISUS.“

Luka 1:31

Izabrani tekst: Luka

1:26-38

MNOGO STOLJEĆA prije događaja opisanih u današnjoj pouci, Izaija je pretekao Božju objavu da će djevica začeti i roditi sina koji će biti nazvan Emanuel. Također su unaprijed bili zabilježeni daljnji detalji što se tiče tog čudesnog rođenja Izraelovog Mesije, isto tako kao i njegova opsežna uloga u donošenju mira, pravde i života svima spremnima i poslušnim članovima ljudske obitelji tijekom njegovog Drugog Dolaska. (Iza. 7:14; 9:6,7)

Početno ispunjenje Izaijinog proročanstva dogodilo se kada se je anđeo Gabrijel pojavio Mariji, djevici koja je živjela u Nazaretu, koja je bila zaručena za čovjeka imenom Josip. Gabrijel je objavio da je Marija bila visoko povlaštena od Boga. (Luka 1:26-30)

U našem Ključnom Retku, Gabrijel obavještava Mariju da će začeti i roditi sina kojem će nadjenuti ime Isus. Gabrijel je zatim pružio dodatne informacije Mariji što se tiče tog čudesnog događaja. “On će biti velik i zvat će se Sinom Svevišnjega. Njemu će Gospodin Bog dati prijestolje njegova oca Davida: i kraljevat će on nad domom Jakovljevim zauvijek i kraljevstvu njegovu neće biti kraja.” (reci 32,33)

Budući da je bila djevica, Marija je bila u nedoumici u vezi toga kako će ona začeti i roditi sina koji se bude zvao Isus. Gabrijel ju je obavjestio da će začeti kroz moć Svetog Duha. On je također bio objavio da je njena rođaka, Elizabeta,

začela sina “u svojoj starosti,” i trenutno je bila šest mjeseci u trudnoći. (reci 34-36)

S velikom radošću u njenom srcu, Marija je vjerom prihvatila božansku pripremu da ona bude instrument koji će rezultirati dolaskom Sina Božjeg na zemlju u ljudskom obliku kako bi osigurao otkupninu za Adama i rasu čovječanstva koja je umirala zbog grijeha. Ovo očitovanje Marijine vjere u Božju sposobnost da ostvari sve ono što on planira napraviti trebalo bi biti inspiracijom za nas dok razmišljamo o tom dijelu Svetog Pisma. “Jer s Bogom ništa neće biti nemoguće.” (reci 37,38)

Nakon rođenja, službe, smrti i uskrsnuća našeg Gospodina, vjerni Kristovi sljedbenici tijekom ovog Evandeoskog Doba primili su poziv da sudjeluju u službi pomirenja. (2. Kor. 5:18,19) To djelo će biti u svrhu pomaganja spremnim članovima pale ljudske rase u ponovnom zadobivanju Božje naklonosti i postizanja vječnog života na zemlji.

Petar ukazuje da smo mi kao tijelo Kristovo, dobili “nadasve velika i dragocjena obećanja.” Budemo li se držali tih obećanja i primjenjivali njihovu važnost, rezultat će nadmašiti bilo što što ljudski um može shvatiti. Iako je onima koji to čine ponuđena božanska priroda, da nije bilo Božje ljubavi i veličanstvene velikodušnosti, nitko među nama, kao palim bićima koja su bila uvaljena u jamu grijeha, ne bi mogao gajiti takav izgled budućeg uzvišenja. (2. Pet. 1:2-4)

Nada pomaganja Kristu u uništavanju grijeha tijekom pravedne vladavine kraljevstva trebala bi nas ohrabriti da pokažemo vjeru i poslušnost u riječ Nebeskog Oca da će sve njegove namjere biti ostvarene.

Potvrda Obećanja

***Ključni redak: „I reče
Marija: Veliča duša
moja Gospodina i raduje
se duh moj u Bogu,
mome Spasitelju.“
Luka 1:46, 17***

***Izabrani tekst:
Luka 1:39-56***

SAZNAVŠI DA JE njena rođakinja Elizabeta trudna, Marija je putovala znatnu udaljenost od svog doma da ju posjeti. Elizabeta je toplo pozdravila Marijin dolazak, i izvještaj navodi da je njeno nerođeno dijete, Ivan Krstitelj, “poskočilo u njenoj utrobi.” (Luka 1:39-41)

Pod nadahnućem Svetog Duha, Elizabeta je priznala Marijinu jedinstvenu prednost da bude majka onoga koji bude postao Spasiteljem Izraela i cijele ljudske obitelji. Ona je rekla Mariji, "Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje! Ta otkuda meni da mi dođe majka Gospodina mojega? Gledaj samo! Tek što mi do ušiju doprije glas pozdrava tvojega, zaigra mi od radosti čedo u utrobi. Blažena ti što povjerova da će se ispuniti što ti je rečeno od Gospodina!" (reci 42-45)

Naš Ključni Redak odražava Marijino priznanje kao primatelja takve neizrecive milosti. Osim toga to naglašava želju da prinese zahvalnost Bogu jer joj je darovao takvu čast, i veliku radost koju je to donijelo njenom duhu.

Marijina pjesma hvale, opisana u nadolazećim retcima, hvala je za toliko mnogo toga što je Bog učinio za nju i da je on njen Spasitelj. Ona priznaje njegovo milosrđe, zapažajući njegovu moć da skine s položaja one koji su ponosni i moćni, ali također u stanju uzvisiti ponizne. I na koncu, Marija podiže glas za Božju vjernost prema Izraelu jer ona se prisjeća obećanja datih Abrahamu i njegovom potomstvu. (reci 48-55)

Nakon što je proboravila s Elizabetom oko tri mjeseca, Marija se vratila svojem domu u Nazaret. (redak 56) Po povratku, ona je vrlo vjerovatno postala predmetom ismijavanja i klevete zato što je bila trudna a još neudata. Ipak, Marijin dražestan temperament i pravedne sklonosti bili su nedvojbeno čimbenici koji su ju učinili Božjim izborom da postane majkom njegovog Sina, Isusa. Kakva god poteškoće da je morala nadvladati u očima onih koji su kritizirali njenu situaciju, njeno pouzdanje u Božja obećanja bilo je dovoljno da bude uspješna u svom posebnom pozivu.

Kao članovi tijela Kristovog, mi bi smo trebali oponašati Marijin primjer vjernosti. Poput nje, mi bi smo trebali shvatiti da zbog toga što smo pod Božjom naročitom skrbi, njegova samilost i nadgledanje naših poslova je uvijek prisutno, i on je vrlo dostojan naše hvale. (Ps. 63:3) On je također Bog utjehe. Mi se prema tome možemo osloniti na obećanje da nas ništa nikada neće odvojiti od njegove ljubavi. (2. Kor. 1:3,4; Rim. 8:35,38,39)

Na koncu će hvala također biti sastavni dio uređenja ljudske obitelji. Oni će u kraljevstvu shvatiti opseg onoga što je Nebeski Otac učinio za njih kroz veličanstvenu Isusovu žrtvu. Čovječanstvo će također priznati i dio kojeg članovi Kristovog tijela igraju u pomaganju da ih se vrati u srdačan sklad s Bogom tijekom slavne Milenijske vladavine. Neka bi smo bili vjerni!

Bog Obećaje Zahariji Sina

Ključni redak: „No anđeo mu reče: Ne boj se, Zaharijo, jer ti je uslišana molitva: tvoja žena Elizabeta rodit će ti sina i nazvat će ga imenom Ivan. I bić te ti na radost i veselje i mnogi će se radovati njegovu rođenju.“

Luka 1:13, 14

Izabrani tekst:

Luka 1:5-23

LUKA POČINJE ovaj izvještaj spominjući Zahariju, svećenika u Izraelu, i njegovu ženu Elizabetu, koji trebaju postati roditeljima Ivana Krstitelja. U to vrijeme oni su bili bez djece i oboje poodmakle dobi. Jednom prigodom, dok je izvršavao svoje svećeničke dužnosti u hramu, anđeo Gospodnji ukazao se Zahariji, koji se je prepao zbog tog

iznenadnog posjeta. (Luka 1:5-12)

Naš Ključni Redak otkriva zadatak anđela, kad je obavijestio Zahariju da su mu molitve bile uslišene i da će Elizabeta roditi sina. Ime će mu biti Ivan, i njegovo će rođenje donijeti veliku radost i njima i mnogim drugima.

Anđeo je nastavio govoriti u vezi njihovog budućeg sina i njegovog zadatka: “Jer će biti velik pred Gospodinom Vina i jaka pića neće piti, i već u utrobi majčinoj napunit će se Duha Svetoga. Mnoge od djece Izraelove obratit će Gospodinu, Bogu njihovu. On će doći pred njim u duhu i sili Ilijinoj, da opet obrati srca otaca k djeci, nepokorne da privede k mišljenju pravednika i tako učini Gospodinu narod spreman.” (reci 15-17)

Zaharija je bio skeptičan prividnom nemogućnošću da se to obećanje ispuni, jer i su i oni njegova žena bili starije osobe. Anđeo, koji se je identificirao kao Gabrijel, obavijestio

ga je da će zbog nedostatka vjere biti nijem sve dok dijete ne bude bilo rođeno. (reci 18-22)

Nakon što je Elizabeta rodila i njen sin bio obrezan osmog dana, Zaharija je naznačio da će djetetu biti ime Ivan. Zahariji se odmah vratila sposobnost govora. Oslobođen od svog nevjerovanja, i ispunjen sa Svetim Duhom kroz svoj proročanski izričaj, Zaharija je hvalio Boga, priznajući da će on za kratkim podignuti “rog spasenja” - Mesiju - koji će donijeti izbavljenje Izraelu od svih njihovih neprijatelja isto tako kao i pružiti spasenje i oprostjenje grijeha. Kao njegov preteča, Ivan će imati prednost objaviti Kristovu prisutnost kad njegova zemaljska služba započne. (reci 57-79)

U našim iskustvima kao Kristovih sljedbenika, ponekada se u naše umove mogu uvući sumnje što se tiče Božjih obećanja. U takvim trenutcima mi bi smo se trebali približiti još više k Gospodinu moleći se za još veću vjeru. Nakon takvih molbi, mi trebamo postupati na načine koji su ugodni Bogu kroz druženje, proučavanje i pažljiv nadzor naših misli, da se možemo dokazati prihvatljivima.

Prava vjera podrazumijeva uvjerenje u stvari koje je Bog otkrio o sebi i zatim postupanje u skladu s tim vjerovanjima. Vjernost Starozavjetnih svetih kao što su oni zabilježeni u Hebrejima 11 trebala bi nas nadahnuti da postupamo u skladu s našim izjavama. Trebali bi smo imati na umu da će oni koji će na koncu biti ujedinjeni u pomaganju da se blagoslove svi narodi na zemlji s našim uzvišenim Kraljem kraljeva, jesu “pozvani, izabrani i vjerni.” (Otkr. 17:14)

Božji Obećani Spasitelj je Rođen

***Ključni redak: „Danas
vam se u Davidovu gradu
rodio Spasitelj, koji je
Krist Gospodin.“***

Luka 2:11

Izabrani tekstovi:

Luka 2:8-20

POČETNA NAZNAKA da je Isusovo rođenje bilo neposredno nije bila dana vjerskim vođama tog vremena, nego umjesto toga, poniznim pastirima, koji su bili u polju, čuvajući svoja stada. Izvještaj navodi: “Anđeo im Gospodnji pristupi i slava ih Gospodnja obasja!

Silno se prestrašise. No anđeo im reče: "Ne bojte se! Evo javljam vam blagovijest, veliku radost za sav narod!" (Luka 2:8-10)

Naš Ključni Redak ukazuje na spektakularno radosne vijesti o Mesijinom rođenju u Betlehemu, “Davidovu gradu.” Anđeo je nadalje obavijestio pastire da će Spasitelja naći povijena u pelene, i da leži u jaslama. Tada se najednom ukazao anđeoski zbor pjevajući, hvaleći i dajući veliku slavu Bogu zbog njegovog milosrđa i obećanja o miru i dobroj volji prema cijelom čovječanstvu. To je očito bilo proročanstvo koje se je trebalo ispuniti, ali koje je trebalo potaknuti srce svakog vjernika koji čezne za kraljevstvom Božjim, tijekom kojega će to i mnoga druga slavna obećanja biti ostvarena. (reci 12-14)

Pastiri su otišli u Betlehem i našli su Mariju i Josipa zajedno sa tek rođenim Isusom koji je ležao u jaslama. S obzirom na sve što su čuli od nebeskih vojski, i zatim vidjeli novorođeno dijete, pastiri su bili nadahnuti objaviti naširoko i nadaleko taj čudesan događaj. “Obznaniše posvuda ono što im bijaše rečeno o tome djetetu.” (reci 15-19)

Pred kraj svoje službe, trideset i tri i pol godine kasnije, Isus Krist je bio u potpunosti zaokupljen vršenjem Božje volje i dao je opipljivi dokaz da ga je njegov Nebeski Otac bio poslao Izraelu. Iako odbačen od vjerskih vođa, Gospodar je bio dobro prihvaćen od običnog naroda, koji ga je rado slušao. On je liječio bolesne, istjerivao demone, hranio mnoštva - jednom prilikom 5000 muževa, a u drugoj prilici broj je bio 4000. (Marko 12:37; Mat. 8:16; 14:21; 15:38)

Ipak, unatoč svem tom predivnom svjedočanstvu, znajući da je vrijeme njegovog odlaska sa zemlje bilo blizu, naš je Gospodin počeo očitovati da su različita čuda koja je učinio bila sredstvo prema cilju. On je tražio one koji će ga željeti slijediti pod bilo koju cijenu s izgledom da budu povezani s njim u Božjem nebeskom kraljevstvu. (Mat. 16:24; 19:21)

Gospodin je iznio vrlo snažne uslove za učenje. Na koncu je samo sveti ostatak bio spreman prihvatiti Gospodara i živjeti životom žrtve i nošenja križa, u zamjenu za prednost vladanja s njim da blagoslove čovječanstvo. Naš je Gospodin bio vjeran do smrti u polaganju svog života u korist ljudske obitelji, ujedno iznoseći svojim primjerom cilj i način svjedočanstva o kraljevstvu kojeg mi imamo prednost oponašati.

Kao izgledni članovi njegovog tijela, posvećeni su vjernici bili pozvani slijediti Krista svjedočeći za istinu i živeći životom žrtve. Pastiri su se radovali objavljuvati Spasiteljevo rođenje prije oko dvije tisuće godina. Neka bi smo revno objavljivali Božje kraljevstvo koje će uskoro biti uspostavljeno kao univerzalan lijek koji će donijeti blagoslove svim narodima na zemlji.

Djelo Vjere

„Stoga i molimo uvijek za vas da vas Bog smatra dostojnima toga poziva i ispuni svako zadovoljenje svoje dobrote i djelo vjere u snazi.“

2.Solunjanima 1:11

TIJEKOM stoljeća je bilo razlike u mišljenju oko relativne vrijednosti vjere i djela u životima onih koji nastoje slijediti Isusove stope. Međutim, prema svjedočanstvu Svetog Pisma, niti jedan od tih segmenata Kršćanskog života ne može postojati bez drugoga. U našem uvodnom tekstu, Apostol Pavao govori o “djelu vjere,” ponavljajući riječi koje je napisao u svom prvom pismu braći u Solunu. (1. Sol. 1:3) Očito je iz njegovih riječi da je Pavao vjerovao i naučavao da će se živa vjera u Boga i u njegovu Riječ očitovati u djelima, i osim toga, da sva prihvatljiva Kršćanska djela moraju biti izdanak vjere.

Mi smo navikli razmišljati o Abrahamu kao o čovjeku izvanredne vjere, ipak razlog zbog kojeg znamo da je on imao vjeru je taj to što ju je on pokazao svojim djelima. Jakov je napisao, “Zar se Abraham, otac naš, ne opravda djelima, kad na žrtvenik prinese Izaka, sina svoga? Vidiš: vjera je surađivala s djelima njegovim i djelima se vjera usavršila te se ispunito Pismo koje veli: Povjerovala Abraham Bogu i uračuna mu se u pravednost pa prijatelj Božji posta. Gledajte: čovjek se opravdava djelima, a ne samom vjerom.” (Jakov 2:21-24 JB)

Pavao je također zapazio Abrahamov život vjere, navodeći, “Vjerom se Abraham pokorio kada je bio pozvan poći u mjesto koje je kasnije trebao primiti u baštinu; izišao je

ne znajući kamo ide.” (Hebr. 11:8) Ovdje je djelo koje je očitovalo Abrahamovu vjeru bila njegova poslušnost kad je ostavio svoju vlastitu zemlju i dom, i krenuo u nepoznato mjesto. Kratak način objašnjavanja Abrahamovog djela vjere jeste da je on poslušao. Međutim, uzmemo li u obzir sve što je bilo uključeno, mi možemo dobro razumjeti zašto je Gospodin bio toliko zadovoljan s njim. Koliko bi mnogo od nas napustilo naš dom, obitelj i prijatelje, i krenulo na zadatak u nepoznate dijelove, imajući jedino jamstvo da će nam Bog pokazati gdje da idemo i što on želi da bude učinjeno?

MOJSIJEVA VJERA

Pavao je također rekao, “Vjerom Mojsije, već odrastao, odbi zvati se sinom kćeri faraonove. Radije izabra biti zlostavljan zajedno s Božjim narodom, nego se časovito okoristiti grijehom. Većim je bogatstvom od blaga egipatskih smatrao muku Kristovu jer je gledao na plaću. Vjerom napusti Egipat, ne bojeći se bijesa kraljeva, postojan kao da Nevidljivoga vidi.” (Hebr. 11:24-27)

Mojsijevo djelo vjere bilo je ostavljanje Egipatskog bogatstva i visokog položaja kojeg je tamo imao, i izabiranje istog udesa sa svojim sunarodnjacima, koji su tada bili u Faraonovoj nemilosti. Mojsije je to učinio rizikujući svoj život, i kao rezultat morao je pobjeći iz Egipta. On je otišao u zemlju Midjan, gdje je bio odvojen od svog naroda četrdeset godina.

Mojsije nije zaboravio svoju braću, niti je zaboravio Boga, koji je dao takva predivna obećanja njegovom ocu Abrahamu. Kada mu se Bog pojavio u gorućem grmu, Mojsije je poklonio pažnju uputama koje su mu bile date. Godine izgnanstva imale su učinak na Mojsija. On više nije bio toliko siguran u sebe kao kada je četrdeset godina ranije ustao i ubio Egipćanina zato što je progonio jednog od njegove braće. (2. Moj. 2:11-15; 3:1-10; Djela 7:22-34)

Međutim to je bila dobra stvar, jer Gospodin ne može koristiti one koji smatraju da su sposobni u svojoj vlastitoj

mudrosti i snagi. Zaista, važno djelo vjere je shvatiti vlastitu nedostatnost, i potrebu za osloniti se na Boga za milost i pomoć u svakom životnom iskustvu. U Mojsijevom slučaju, on je isprva oklijevao, pitajući, “Tko sam ja,” da poduzmem izbjavljenje Izraelaca iz njihovog ropstva u Egiptu? On je također bio ustvrdio da nije bio “riječit,” nego “spor u govoru,” i neprikladan da pristupi Faraonu i zatraži oslobođenje svoje braće. (2. Moj. 3:11; 4:10)

Bog je obećao Mojsiju da će se on pobrinuti za sve njegove potrebe, čak mu je dodijelio njegovog brata Arona kao njegovog glasnogovornika. (pogl. 4:14-16) Sa tim jamstvima, Mojsije je poslušao Gospodinov poziv za taj težak zadatak, i za četrdeset godina marljivo je prionuo, ne samo k izbjavljenju Izraelaca iz Egipta, nego i njihovog dovođenja do same granice Obećane Zemlje. Vjerovatno nitko nije prinio službu u božanskoj stvari koja je bila više izazovnija od djela vjere kojeg je izvršio Mojsije tijekom završnih četrdeset godina svog života.

DALJNJA DJELA VJERE

Počev sa Hebrejima 11:32, Pavao nam predstavlja listu mnogih koji su tijekom prošlih vijekova dokazali svoju vjeru djelima. On govori o “Gideonu, Baraku, Samsonu, Jiftahu, Davidu, pa Samuelu i prorocima, koji su po vjeri osvojili kraljevstva, odjelotvorili pravednost, zadobili obećano, začepili ralje lavovima, pogasili žestinu ognja, umakli oštrici mača, oporavili se od slabosti, ojačali u boju, odbili navale tuđinaca. Žene su po uskrsnuću ponovno zadobile svoje pokojne.” (reci 32-35)

S obzirom na ovu listu onih koji su pokazali svoju vjeru njihovim djelima, trebalo bi zapaziti da je Gospodin vidljivo nagradio one koji su tako pokazali svoju vjernost. Gideon je bio uspješan u bitci protiv Midjanaca, iako je po Božjoj uputi njegova vojska bila smanjena na samo tri stotine. Barak, drugi sudac u Izraelu, bio je uspješan u bitci, uz Gospodinovu pomoć. Samsonu je bila dana snaga da ostvari

ono što je Bog očekivao od njega da uradi. Jiftah, još jedan od Izraelskih sudaca, njegovi su naponi bili okrunjeni sa uspjehom.

Slično tome, David je pokazao svoju vjeru sa svojim djelima. Kako ga je Gospodin predivno blagoslovio, počev sa njegovim ranim iskustvom borbe sa divom, Golijatom, kojeg je ubio. Samuel, zadnji od Izraelskih sudaca, zasigurno je bio suočen sa mnogim složenim zadacima, ali kroz vjeru on se suočio sa tim izazovima, i kako je Bog predivno blagoslovio njegov dugi vijek službe.

Vođeni Gospodnjom silom, neka od djela s kojima su oni, Pavao kaže, pokazali njihovu vjeru bilo je osvajanje kraljevstava, djelovanje u pravednosti, ispunjenje obećanja, i zatvaranje ralja lavovima. Ovaj posljednja izjava je ukazivanje na Danijela, koji se je nastavio svakodnevno moliti Bogu, kao što je bio njegov običaj, premda je kralj bio odredio da bilo tko tko bi se molio ikome drugome osim njemu bude bio bačen u lavovsku jamu. Danijel je znao kolika će biti cijena lojalnosti njegovom Bogu, ali on je ustrajao u izvršavanju svog djela vjere, i bio je bačen u lavovsku jamu. Gospodin je poslao anđela i izbavio ga, ali Danijel nije unaprijed znao da će to biti slučaj. (Dan. 6:1-22)

Izraz, “pogasili žestinu ognja,” ukazivanje je na trojicu mladih Hebreja koji su prkosili naredbi Babilonskog kralja, i nisu obožavali veliki lik kojeg je on podignuo. Čineći to oni nisu znali kakav će biti ishod barem kad je u pitanju njihovo osobno iskustvo. Oni su rekli kralju, “Bog naš, kome služimo, može nas izbaviti iz užarene peći i od ruke tvoje, kralju; on će nas i izbaviti. No ako toga i ne učini, znaj, o kralju: mi nećemo služiti tvojemu bogu niti ćemo se pokloniti kipu što si ga podigao.” Ovdje je djelo vjere bilo odbijanje da se obožava lik poganskog kralja, čak i pod prijetnjom sa smrću. Bog je nagradio vjeru te trojice Hebreja čudesno ih izbavivši iz užarene peći. (Dan. 3:16-27)

Drugi su kaže Pavao, izbjegli smrti od mača, bili su ojačani iako prethodno slabi, postali su jakima u bitci, i

odvratili su vojske neprijateljskih naroda. U nekim slučajevima, mrtvi su ponovno bili oživljeni. Mi nismo u stanju identificirati sve pojedince koji su ovdje spomenuti, ali jezik ukazuje da je Gospodin vidljivo blagoslovio svakoga od njih kao nagradu za njihovo djelo vjere.

“DRUGIMA” DOPUŠTENOST DA TRPE

“Drugi su,” nastavlja Pavao, “iskusili izrugivanja i bičeve, pa i okove i tamnicu.” (Hebr. 11:36) Ova se lista nastavlja sve do 38 retka, i svima koji su spomenuti bilo je dopušteno da pate. Za razliku od Danijela i trojice Hebreja, Bog ih nije izbavio. Ipak oni su mu bili lojalni, i vjerno su izvršili ono što se od njih očekivalo, premda ih je to koštalo mnogo patnje, i na koncu smrti. Jedna od važnih pouka koju dobivamo kroz iskustva svih heroja vjere koje je Pavao naveo u Hebrejima 11 je da će pravo djelo vjere imati kao svoj motiv vršenje Božje volje, bez obzira koja mogla biti cijena.

Nitko od Gospodinovog naroda ne može unaprijed znati kroz koja će iskustva morati proći zbog njihove vjernosti volji i djelu Božjem. Pobjedonosna vjera će reći da to niti nije bitno - da je naša prednost pouzdati se i slušati, bez obzira na sadašnji ishod bilo kojeg iskustva. (Izreke 3:5,6; Rim. 8:28) Ako to bude slučaj, mi ćemo utvrditi da neki od naših dana mogu biti izvanjski blagoslovljeni, a drugi će uključivati tjeskobu i patnju. Međutim, ponizno prihvaćanje takvih iskustava, uljepšat će naše dane i učiniti ih “dražesnim a prihvaćenim bolom,” kako se je izrazio jedan pjesnik.

NAŠE SADAŠNJE DJELO VJERE

Djelo Božje na zemlji tijekom sadašnjeg Evandeoskog Doba bilo je izabir i razvoj onih koji imaju biti povezani sa Isusom u kraljevstvu kao njegova “nevjesta.” (2. Kor. 11:2; Otkr. 19:7; 21:9) Naša priprema da budemo ta buduća Kristova nevjesta zahtijevalo je objavljivanje Evanđelja, i polaganje naših života u Gospodinovoj službi. Ti su naponi vjere počeli na Pedeseticu, ali prije toga Isus je

položio temelj za to djelo svojom vlastitom vjernošću u propovijedanju Evanđelja o kraljevstvu, i pokazujući što će blagoslovi tog kraljevstva značiti za ljude kroz mnoga čuda koja je učinio.

Kada se je Isus družio sa od grijeha prokletim i umirućim ljudima svog vremena, zahtijevalo je snažnu vjeru da se vjeruje obećanjima svog Nebeskog Oca da blagoslovi dolazećeg Mesijanskog kraljevstva budu dostigli čovječanstvo u vratili ih u savšenstvo uma i tijela. Međutim, Isus je imao tu vjeru, i to mu je pomoglo da ide iz dana u dan i propovijeda Evanđelje o kraljevstvu. To djelo vjere bilo je skupo za Gospodara, ne samo u smislu umora, nego i također zbog toga što je to navuklo na njega neprijateljstvo vjerskih vođa njegovog vremena. Oni su ga ispitivali, ismijavali, iskušavali, i progonili ga - na kraju čak i pogubili.

Sotonska tama je uvijek mrzila svjetlo koje proizlazi od Boga kroz njegovu Riječ i njegov narod. (Ivan 3:19,20) U Isusovim su danima, mišljenja i tradicije ljudi zauzimali glavno mjesto utjecaja u umovima i srcima onih koji su mu se protivili. Tako je bilo i kroz cijelo doba. Mnogi koji ispovijedaju da služe Kristovoj stvari bili su uvelike gnjevni kada bi drugi pokazali da se veliki dio njihovih teorija ne slaže sa učenjima Biblije. To je bilo slučaj - u Isusovim danima, tokom cijelog Evandeoskog razdoblja i sada na kraju doba.

ISUSOVA VJERNOST

Na kraju Isusove službe, on je bio uhićen i doveden pred Kajfu, prvosvećenika. On je pitao Isusa u vezi njegovih učenika, i njegovih učenja. "Odgovori mu Isus: "Ja sam javno govorio svijetu. Uvijek sam naučavao u sinagogi i u Hramu gdje se skupljaju svi Židovi. Ništa nisam u tajnosti govorio. Zašto mene pitaš? Pitaj one koji su slušali što sam im govorio. Oni eto znaju što sam govorio." (Ivan 18:19-21)

Kako je Isus neumorno obavljao svoje djelo vjere! U većini mjesta gdje je služio naišao je na protivljenje. On je nema sumnje često bio umoran, kao kada je rekao svojim

učenicima, "Hajdete i vi u osamu na samotno mjesto, i otpočinite malo." Jer mnogo je svijeta dolazilo i odlazilo pa nisu imali kada ni jesti. Otploviše dakle lađom na samotno mjesto, u osamu." (Marko 6:31,32)

Isus, međutim, nije dobio svoj toliko željeni odmor. Mnoštvo ga je slijedilo na "samotno mjesto" putujući uokolo jezera dok su gledali brod sa obale, da bi vidjeli gdje pristaje. Mnoštvo je već bilo tamo kada je Isus stigao. Da li je on otpustio te ljude s objašnjenjem da je on došao tamo da se odmori i da ne želi da ga se ometa? Izvještaj jasno navodi drugačije, da kada je Isus izašao iz broda, on "vidje silan svijet i sažali mu se jer bijahu kao ovce bez pastira pa ih stane poučavati u mnogočemu." (reci 33,34)

Iako je Isus bio umoran, on nije dopustio da ga to odvрати od toga da iskoristi tu predivnu priliku da propovijeda Evanđelje. To je bio još jedan primjer kako skupo djelo vjere može biti s vremena na vrijeme. Izvještaj ne kaže koliko je dugo Isus propovijedao tom mnoštvu, ali kaže, "A u kasni već sat pristupe mu učenici pa mu reknu: "Pust je ovo kraj i već je kasno. Otpusti ih da odu po okolnim zaseocima i selima i kupe sebi što za jelo." (reci 35,36)

Premda je bio umoran, Isus se ne slaže s tim prijedlogom o otpuštanju mnoštva. On je radije rekao svojim učenicima da sakupe malu zalihu hrane koju su imali pri ruci, i čudom - drugim djelom vjere - on je umnožio nekoliko kruhova i riba i to dovoljno da nahrani mnoštvo, koje je brojilo oko pet tisuća. Isus je osobno uručio hranu svojim učenicima kako bi ju oni poslužili narodu. (reci 37-44) Isus je volio to mnoštvo, iako je vjerovatno shvaćao da većina od njih ne bude prihvatila pravo Evanđelje spasenja sve do vremena njegovog budućeg kraljevstva, nakon što budu bili podignuti iz mrtvih. Ipak, njegova vjera i ljubav potakli su ga da im služi sa istinom, i sa materijalnom hranom, što je vjerovatno oduzimalo veliki dio vremena kojeg je on bio odvojio za odmor.

DJELA NAKON PEDESETNICE

Isusov rad i služba bili su samo prekursor djela Evandeoskog Doba, koje je počelo na Pedesetnicu. Na Dan Pedesetnice, nakon primanja Božjeg Svetog Duha i rezultirajućeg dara govorenja na stranim jezicima, mi nalazimo Petra kako odmah pobija optužbe da su se učenici bili napili. On je zatim iznio predivnu propovijed pokazujući da je Isus bio podignut iz mrtvih, i da je bio poslao Sveti Duh kako je i obećao prije svog raspeća. (Djela 2) Ovo je bilo izvanredno djelo vjere, koje je Petar očitovao, koje je pripomoglo uspostavi Rane Crkve, ali koje je također nastavilo uzrokovati protivljenje od strane vjerskih vođa protiv Isusa i njegovih apostola.

Bilo je to nedugo nakon Pedesetnice kad su Petar i Ivan bili korišteni od Gospodina da izliječe čovjeka koji nije bio u stanju hodati još od svog rođenja. (pogl. 3) Petar je priveo vrhuncu to čudo sa svojom poukom o "vremenima obnove," koja trebaju uslijediti po Isusovom Drugom Dolasku. (reci 20-25) Bila je to predivna propovijed, uistinu djelo vjere. Počev s 4 poglavljem mi čitamo, "Dok su oni još govorili narodu, priđu im svećenici, hramski zapovjednik i saduceji, ozlovoljeni što uče narod i navješćuju - u Isusu - uskrsnuće od mrtvih; pogra-be ih i bace u tamnicu do sutra jer već bijaše večer." (reci 1-3)

Unatoč tim okolnostima, ljudi kao cjelina koji su čuli Petrovu poruku, i znali za čudo koje ju je potaknulo, bili su pod povoljnim dojmom. Vjerski su vođe odlučili da ne bi bilo mudro držati apostole u zatvoru, stoga su ih sljedećeg jutra oslobodili. Nakon što su vijećali u njihovoj odsutnosti, vođe su pozvali apostole i pitali ih, "Kojom snagom ili po kojem ste imenu vi to učinili?" - govoreći o čudu kojeg su bili učinili. (reci 4-7)

"Onda Petar pun Duha Svetoga reče: "Glavari narodni i starješine! Zar mi danas odgovaramo zbog dobra djela učinjena bolesnu čovjeku? Po kome je ovaj spašen? Neka bude znano svima vama i svemu narodu Izraelovu: po

imenu Isusa Krista Nazarećanina, kojega ste vi raspeli, a kojega Bog uskrisi od mrtvih! Po njemu ovaj stoji pred vama zdrav! On je[Krist] onaj kamen koji vi graditelj i odbaciste, ali koji postade kamen zaglavni. I nema ni u kome drugom spasenja. Nema uistinu pod nebom drugoga imena dana ljudima po kojemu se možemo spasiti.” (reci 8-12)

Kada su ti vođe vidjeli, “neustrašivost Petrovu i Ivanovu, a znajući da su to ljudi nepismeni i neuki, bijahu u čudu; znali su ih, da bijahu s Isusom.” (redak 13) Isus je bio odvažan u svom djelu vjere, i Petar i Ivan su to zapazili. Sada kad su bili njegovi sljedbenici, snagom Svetog Duha oni su također pokazali tu istu odlučnost za izvršavanje istog djela vjere, bez obzira na to što bi mogla biti cijena.

ODLUČNOST APOSTOLA

Vjerski su vođe razmatrali tu stvar i odlučili da će dati apostolima njihovu slobodu, samo im zabranjujući da više ne govore u Isusovo ime. Na to su Petar i Ivan odgovorili, “Prosudite je li pravo pred Bogom slušati vas više negoli Boga. Jer mi ne možemo drugo negoli govoriti ono što smo vidjeli i čuli.” (reci 15-20) Dakle kad se radilo o Petru i Ivanu, nije moglo biti kompromisa. Oni ne bi dopustili ničemu da ih odvрати od njihovog djela vjere.

Oslobođeni, oni su se vratili “k svojim” i izvjestili o svom iskustvu. Kada su to braća čula, oni su podigli svoje glasove Bogu jednodušno, govoreći, “Gospodine, ti si stvorio nebo i zemlju i more i sve što je u njima! Ti si na usta oca našega, sluge svoga Davida, po Duhu Svetom rekao: Zašto se bune narodi, zašto puci ludosti snuju? Ustaju kraljevi zemaljski, Knezovi se rote protiv Gospodina i protiv Pomazanika njegova. Rote se, uistinu, u ovome gradu na svetog Slugu tvoga Isusa, kog pomaza, rote se Herod i Poncije Pilat zajedno s narodima i pucima izraelskim da učine što tvoja ruka i tvoja volja predodredi da se zbude. I evo sada, Gospodine, promotri prijetnje njihove i daj slugama svojim sa svom smjelošću navješćivati riječ tvoju! Pruži ruku svoju da

bude ozdravljenja, znamenja i čudesa po imenu svetoga Sluge tvoga Isusa. I pošto se pomoliše, potrese se mjesto gdje bijahu sabrani, i svi se napuniše Duha Svetoga te stanu navješćivati riječ Božju smjelo.” (reci 24-31)

VJERNI SOLUNJANI

Mi vidimo slične primjere revnosti i odvažnosti u životu i službi svih apostola, isto tako kao i mnogih drugih u Ranoj Crkvi. U 1. Sol. 1:3, Apostol Pavao spominje djelo vjere koje su učinila ta braća, i pohvaljuje ih zbog toga. On zatim proširuje na što on zapravo misli: “I vi postadoste nasljedovatelji naši i Gospodinovi: sve u nevolji mnogoj prigrliste Riječ s radošću Duha Svetoga tako da postadoste uzorom svim vjernicima u Makedoniji i Ahaji. Od vas je doista ne samo riječ Gospodnja odjeknula po Makedoniji i Ahaji, nego se i vaša vjera u Boga posvuda tako proširila te nije potrebno da o tome govorimo.” (reci 6-8)

Kakav je to kompliment braći u Solunu za njihovu vjernost u djelu vjere - djelu objavljivanja Evandjelja, i što je od njih odjeknula Riječ Božja! Oni su toliko temeljito bili obradili to područje da je Pavao utvrdio da za njega zaista nije bilo potrebe da ostane, i on se mogao sada usredotočiti na drugo područje.

Pavao objašnjava da je gorljivo oduševljenje tih dragih u Solunu pokazalo njihovu vjeru u Boga. Bilo je to zaista njihovo djelo vjere. Neka bi smo mi danas, kako 2016 godina završava i 2017 započinje, bili odlučni nastaviti revno u istome djelu vjere u najpotpunijoj mjeri u kojoj nam Gospodin daje snagu i priliku!

Godišnji Citat Za 2017 Godinu:

“No mudri će razumjeti.” (Dan. 12:10)

Imajte na umu, mi smo u vremenu kraja za kada je obećano da će Danijelova proročanstva donijeti svoje blagoslove mudrima koji cijene duhovne stvari. Iz tog smo razloga izabrali redak iz Dan. 12:10 za naš Godišnji citat za 2017 godinu. Čak su i samom Danijelu proročanstva koja je zapisao bila zatvorena i zapečaćena. (Dan. 12:4) Međutim sada su otvorena. Vi ih možete razumjeti. Ona su duhovna hrana, namjenjena za one koji žele poznavati stvari Duha.

Da, baš kao što je bilo obećano, mudri od Božjeg naroda razumjeli su, jer su hodili stazom svjetla koje svijetli sve više i više dok ne osvane savšeni dan; oni su poklonili pažnju pouzdanoj proročanskoj riječi. I sada kada je putovanje gotovo pri kraju, i kada su gotovo sva proročanska svjedočanstva koja opisuju ove znamenite događaje sve do velikog Otkupiteljevog povratka u slavi i moći ispunjena, vjerni, mudri u nebeskoj mudrosti, podižu svoje glave i uvelike se raduju, znajući da se približava njihovo izbavljenje.